

► Què passa a Birmània?

Roda el món // Pàgina 18

Birmània ha estat protagonista en les últimes setmanes. Entrevistem el periodista Zigor Aldama, bon coneixedor de l'actual conflicte i que ha estat un dels expulsats per la junta militar.

► Fòrum Social Català

Què es cou // Pàgina 22

Responent a la crida de l'FSM per a celebrar un Dia de Mobilització i Acció Global el 26 de gener, s'està preparant aquest procés de moviments socials d'arreu dels Països Catalans.

► Giallo, psychotriller italià

Expressions // Pàgina 24

Els inicis del *psychotriller*, en la ideologitzada Itàlia de postguerra, mostra dos trets predominants: la possibilitat d'atorgar a les obres un discurs polític i la forta sexualització de la violència.

directa

setmanari de comunicació

núm. 66 // 17 d'octubre de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El Camp Nou de Foster es finançarà amb especulació

» Així està el pati // Pàgina 10

800 NOVES VIVENDES A TERRENYS DEL MINISTADI DESTINATS A EQUIPAMENTS

» Així està el pati // Pàgina 16

Els efectes de les riudes s'amplifiquen per la urbanització massiva

Ignasi Fernández

Les trombes d'aigua que el passat cap de setmana van afectar les comarques de la Marina Alta, Marina Baixa, La Safor, la Vall d'Albaida i el Comtat (al País Valencià) van ser molt intenses, però ni de bon tros extraordinàries. En els registres climàtics podem trobar precipitacions

similars o superiors en una desena d'ocasions durant el segle XX. Registres d'entre 250 i 400 mm en menys de 24 hores són probables en situacions de gota freda durant els mesos de setembre i d'octubre. Els seus efectes però són més devastadors per la massiva urbanització de lleres

i àrees inundables. A la foto superior veiem com s'acumula l'aigua a l'antiga zona de Les Salines de Calp que ara està plena d'hotels. A la dreta, el pont de Beniarbeig enfonsat, tot i que havia resistit una tromba d'aigua molt més intensa durant una forta riuada l'any 1919.

Valencia Viva

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Temporers en situació precària, tot i la nova contractació

» Així està el pati // Pàgina 9

Can Vies, un referent social i polític a Sants

» Així està el pati // Pàgina 13

Commemoració dels 300 anys i la lluita pel Roser

Una multitudinària manifestació unitària de l'Esquerra Independentista va recórrer els carrers de Lleida el divendres 12 d'octubre. Entre 1.500 i 2.000 persones van participar

de la jornada en rebuig als 300 anys de l'ocupació de l'exèrcit borbònic. També es va fer una crida a defensar l'edifici històric del Roser com a patrimoni de la ciutat.

» Així està el pati // Pàgina 17

S'aprova la nova Llei de Serveis Socials de Catalunya

Editorial

Passotisme antifeixista?

Un any més les banderes franquistes, les esvàstiques i els símbols falangistes han onejat impunement a Barcelona i a València. Les consignes racistes, autoritàries i anticatalanistes han lloat el 12 d'octubre, el dia de la raça imperialista, de la hispanitat. Com sempre la policia s'ho ha mirat de lluny, més per protegir els feixistes nostàlgics que no per impedir actes on es feia apologia del franquisme i del genocidi. A Barcelona, no fa masses anys, els col·lectius antifeixistes s'unien per tal d'intentar impedir aquests espectacles organitzats per tota mena de grups falangistes o nacional-socialistes. L'any passat la manifestació en contra del simbolisme del 12 d'octubre ja es va fer a la tarda i al centre de Barcelona, mentre que els feixistes havien fet l'acte, com en els darrers anys, al migdia a Montjuïc. Però enguany ningú no ha protestat, ningú no els ha cridat l'alto. Les organitzacions de l'Esquerra Independentista s'han manifestat conjuntament a Lleida en una protesta legítima per salvar el Roser, però han deixat Barcelona. I els altres col·lectius antifeixistes de Barcelona tampoc no havien preparat cap protesta en contra dels actes que s'hi feien. Ara doncs, no només són la Generalitat i la Policia els qui permeten que la propaganda feixista surti al carrer, ja que també ho hem permès tots els qui ens hi hem oposat durant tants anys. Els hem cedit el carrer perquè hi celebren la festa del genocidi. Els podem impedir la provocació, però com a mínim ha de quedar clar que n'hi ha que no els volem. Cal recuperar un 12 d'octubre combatiu, un 12 d'octubre en què no hi hagi res a celebrar.

Pensem, doncs existim

Contratemp del Present Institucional

Maties Segura
/directa@setmanaridirecta.info/

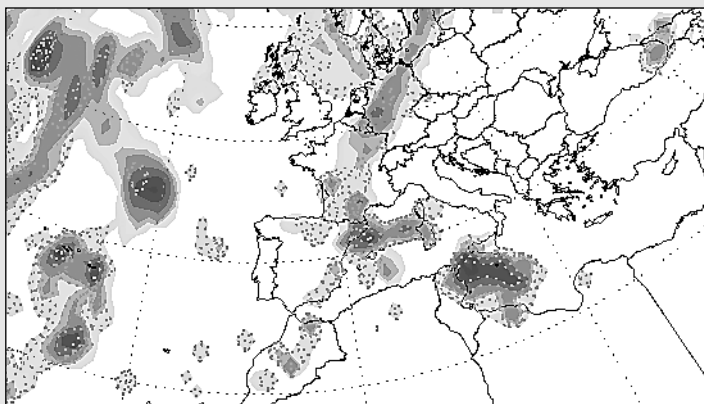
Aquests dies, els mitjans de comunicació hegemònics han enquistat l'opinió pública dominant amb greixos industrials i les pells indigeribles de tres temes: l'ofensiva garzonil contra Batasuna i l'esquerra abertzale, la crema massiva de fotos del rei i la manifestació del *Dia de la Hispanidad, Fiesta de la Nación y orgullo de la Raza*, un acte exaltat per Rajoy amb impúdica i rànica "franqueja" mitjançant un mini cop d'estat comunicatiu, en el qual s'apoderava totalitàriament dels símbols constitucionals i de les formes del cap d'estat.

Mentre lluitem per reinventar el present cada dia, tot improvisant noves realitats i històries

sobre escenaris precaris i sense sostre, les forces dominants tracten de conservar i imposar passats que creiem superats. Aquest efecte de *flash-back* persistent deixa clar que sempre cal seguir estirant l'estaca si ens volem alliberar: tant perquè les victòries acumulades s'han d'assegurar, com perquè cada temps té noves lluites per guanyar.

Casualment, el Congrés dels Diputats està a punt de donar llum verda a la Llei de la Memòria Històrica. Aquest text determina, per imperatiu legal, quina Memòria i quina Història hem de recordar, enginyeria històrica que intenta lligar el passat oficial amb el present institucional. Aquesta llei pretén, com afirma el seu títol, "reconèixer i ampliar drets i establir mesures en favor

dels qui van sofrir persecució o violència durant la Guerra Civil i la dictadura". Si bé és cert que s'hi condemna explícitament la dictadura i que declara la il·legimitat dels tribunals i altres òrgans judicials franquistes, no s'atreveix a declarar-los nuls i il·legals i, fidel a l'esperit de la Transició, no culpabilitza (ni moral ni ideològica ni legalment) el bàndol franquista, tot col·laborant a perpetuar de forma maquiavèlica aquest present insuportable. Bucle periodístic d'una història institucional que instaura un temps de marmotes, però som els Bill Murray de les nostres pròpies històries: sabem trobar les esquerdes d'aquest mediàtrix, alliberar els nostres dies i avançar en les nostres històries d'amor sense fi.

El dimecres 17 els ruixats i les tempestes podran afectar qualsevol punt de Catalunya

Gota freda

Després dels aiguats de la setmana passada al País Valencià s'haurà d'estar molt pendent d'una nova gota freda. Sembla que dimecres podria afectar especialment les costes de Barcelona i Tarragona. Dijous la baixa es desplaçaria fins a Castelló i València. A partir de divendres s'estabilitzaria el temps, amb ambient assoleït però consolidant-se l'ambient fred de tardor durant les nits i les matineses.

El cap de setmana tendirà a ser estable, però amb nits fredes de plena tardor

Com s'ha fet?

Aquesta setmana saludem la incorporació de noves persones com a redactores i col·laboradores del Setmanari Directa. En Maties, la Bel i l'Anna. És una de les formes de participar de la creació d'aquest projecte col·lectiu.

També hem tingut debat sobre la presència temàtica a les portades del setmanari, d'aconseguir un bon equilibri de tots aquells aspectes informatius vinculats a moviments socials que hi apareixen i no fer-nos massa repetitius.

El servidor d'internet on tenim allotjat el correu, *moviments.net* ens va jugar una mala passada a l'últim moment de tancament i per uns moments vam patir a l'hora de poguer acabar de maquetar les pàgines, però finalment ho van solucionar a temps.

La coordinació de fotografia ja ha consolidat el relleu que es va iniciar fa tres setmanes. L'Edu Bayer i l'Arnau Bach han donat pas a l'Albert Garcia i la Berta Alarcó. Els primers però, segueixen trepitjant carrer i buscant les millors instantànies per al setmanari. Els segons ja han agafat el ritme trepidant d'un tancament setmanal. Moltes gràcies a tothom per l'esforç.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Lluç Salellas *

Impressions: Laia Alsina i Mariona

Ortiz * Així està el pati: Jesús

Rodríguez i Pau Cortina * Roda el

món: Guillem Sánchez *

Observatori dels mitjans: Enric

Borràs i Abelló * Què es cou:

Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà

i Estel Barbé Serra *

La graella: Xavi Camós *

La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA

Edu Bayer, Arnau Bach i Albert

Garcia

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca,

Òscar Canudas i Laura Ruiz

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

ADMINISTRACIÓ

Miquel Correa

El racó il·lustrat

JTK

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

disseny@setmanaridirecta.info

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 16

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

 -Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

 -No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

 -Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Segons el Departament de Treball, l'oficina del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), dedicada específicament a la contractació durant la campanya agrària, ha signat un total de 6.205 contractes a persones treballadores temporeres a les comarques de Lleida, un 21% més que l'any passat_

PONENT // S'HA ARRIBAT A UN MODEL DE CONTRACTACIÓ BASAT EN LA SELECCIÓ ÈTNICA

Els contractes regulars no eliminen la precarietat dels temporers

Molts temporers passen hores al carrer esperant trobar feina i dormen a la plaça del Seminari de Lleida (dreta)

Albert Garcia

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Durant els darrers anys, hi ha hagut un canvi en el perfil de la persona que arriba per recollir la fruita dolça durant la temporada d'estiu a les comarques de ponent. Si bé fa deu anys la gran majoria eren persones provinents de Catalunya o de l'Estat espanyol, a més d'estudiants, actualment arriben de l'Àfrica subsahariana o del Magreb. L'enduriment de la legislació en matèria d'immigració ha fet que el model de contractació hagi variat i que apareguin diferències entre el model clàssic de persona que arriba per buscar una feina de temporada i el model de contractació en origen.

L'enduriment de la legislació en matèria d'immigració ha provocat que el model de contractació també hagi variat

Fa tres anys, el Departament de Treball de la Generalitat, a través del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), va posar en funcionament una oficina a Lleida que gestionava una borsa de treball. L'any passat s'hi van afegir tres oficines mòbils. Aquesta oficina funciona en col·laboració amb diferents sindicats i agrupacions, entre les quals hi ha la Unió de Pagesos

(UP), sindicat majoritari a moltes comarques de Lleida. La UP, tot i que gestiona la contractació de persones als seus països d'origen des del 1992, afirma que aquesta és només la novena campanya en què gestiona un "projecte integral". Aquest consisteix en una contractació feta al país de procedència, per un període determinat de temps, sota unes condicions concretes i amb el retorn de la persona contractada. S'hi afegeix, també, la gestió de diferents albergs i activitats formatives a través de l'ONG Pagesos Solidaris, impulsada per la UP.

La Unió de Pagesos feia una previsió pel mes de juny a les comarques lleidatanes: un 58,5% dels treballadors provindrien de Romania, un 30% de Colòmbia i un 10% de Moldàvia.

Es tracta d'un model molt criticat per les condicions en què s'ha desenvolupat: denúncies per la retenció de passaports, preus abusius pels allotjaments i pel menjar, control absolut i individual de cada treballadora, programar el temps de lleure amb activitats dirigides i obligatòries, amenaces de no tornar a fer una contractació en casos de queixes i demandes de drets, etc. Sindicats com CCOO i UGT ho van denunciar fa uns anys i la Intersindical CSC i l'organització Endavant van impulsar la campanya "Als camps de fruita s'explota els immigrants".

L'any 2004, Núria Morelló, historiadora i antropòloga, va escriure un estudi anomenat *Agricultura i immigració a Lleida. Entre el calaix de sastre i el règim disciplinari*, on parla sobre aquest canvi en el model de contractació. Morelló escriurà que "a partir de l'any 2000, després de la revolta d'El Ejido, que va provocar algunes revoltes a la zona del Baix Segre, hi

Ariadna Nieto

ha un canvi en la dinàmica del mercat de treball agrícola. Comencen a desaparèixer les rutes de temporers i temporeres i s'implanta un model amb criteris de selecció ètnica: es prioritzen criteris de proximitat cultural, amb una voluntat d'evitar conflictes laborals, i contractant persones provinents de Romania i Colòmbia, tot i que també algunes magrebines. D'aquesta manera, sindicats com la Unió de Pagesos esdevenen gairebé com una empresa privada que proporciona mà d'obra."

D'aquesta manera, sindicats com la Unió de Pagesos esdevenen gairebé com una empresa privada que proporciona mà d'obra

Les condicions empitjoren per les persones que arriben sense un contracte previ. Segons un informe emès per la Regidoria de Serveis Personals de l'Ajuntament de Lleida a finals de juliol —el definitiu de 2007 encara no ha estat publicat—, el 41,5% de les persones ateses no tenia cap documentació i el 61% no

podia treballar. El nombre ha augmentat respecte a les mateixes dates de 2006.

Són homes joves, vinguts amb pasteres o *cayucos*, han passat per un Centre d'Internament per Estrangers (CIE), tenen una ordre d'expulsió que no es fa efectiva i resten totalment invisibles i exclosos. Les dones només representen un 3%.

La gran majoria no només no tenen papers, sinó que no tenen cap document que els identifiqui. Sovint només tenen les ordres d'expulsió o documents on consta que han estat en un CIE.

Com que no tenen el dret de treballar, moltes d'aquestes persones busquen la feina a determinats punts de la ciutat o dels pobles. Aquest tipus de "selecció de personal" deixa a les mans del patró l'elecció diària de qui treballarà i vulnera qualsevol tipus de dret laboral bàsic. A la vegada, es fan jornades d'entre deu i catorze hores, a ple sol, per un sou que oscil·la entre els tres i els sis euros i mig l'hora i que depèn, també, de si s'és home o dona.

La precarietat

El model repressiu vers la immigració està produint una situació d'exclusió social greu: gent dormint als carrers sense els recursos bàsics i necessaris, amb el conseqüent col·lapse dels serveis socials i l'entrada en la roda de l'assistencialisme.

Dels mateixos informes de la regidoria se'n desprèn un augment de la precarietat. A les tau-

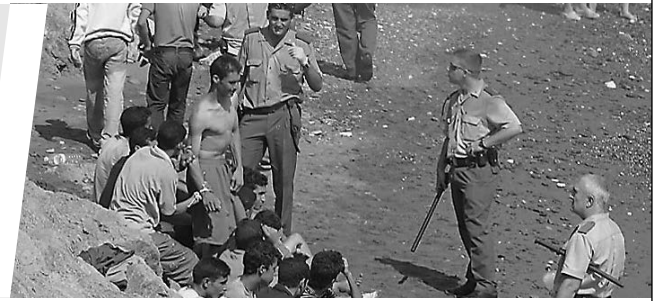
les comparatives es pot observar que, tot i que el nombre de persones ateses ha disminuït, de 962 el 2002, a 597 el 2007 (xifres a meitat de campanya), l'ús dels serveis ha augmentat. Per exemple, el nombre de bosses d'alimentació repartides és més gran aquest any: 5.568 bosses el 2007 davant les 5.261 del 2002.

Durant l'estiu, aquestes persones necessiten la major part dels recursos de que disposa el consistori durant l'any per les persones sense llar o en situació "d'exclusió social". Això fa que es visquin moments de tensió i també brots racistes. Com a punt positiu cal destacar la solidaritat. Els teixits socials i comunitaris de vegades també permeten que aquestes persones puguin ser acollides, tinguin un servei de consigna informal o, fins i tot, utilitzin els "papers" d'altres persones per treballar.

La situació a les comarques

Als pobles la situació es repeteix. Persones que busquen feina deambulant pels carrers i creen petits campaments per allotjar-se. L'any passat més de 400 persones van instal·lar-se a Alcarràs, fins que la Policia Nacional els va fer fora. Aquest any ha estat l'Ajuntament de Seròs el que ha demanat solucions. Els conflictes i actituds racistes són la tònica diària. I des dels serveis socials de Lleida es queixen que la ciutat és l'única que n'ofereix, tot i que algunes entitats —com Càritas i la Creu Roja— també es troben presents en algunes poblacions. ●

» Segons l'informe redactat per l'equip tècnic de l'Oficina Única de la Regidoria de Serveis Personals de l'Ajuntament de Lleida, a finals del mes de juliol havien expedit targetes a 597 persones. Tot i que la memòria de final de campanya encara no s'ha publicat, el que sí que ha trascendit és que durant els dos mesos de funcionament, s'han atès un total de 920 persones i s'han expedit 909 targetes_

LLEIDA // L'ASSISTÈNCIA SOCIAL DURANT LA CAMPANYA DE LA FRUITA

L'Oficina Única és un pas obligatori per accedir als serveis socials

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

La Regidoria de Serveis Personals de l'Ajuntament de Lleida va crear, l'any 2002, l'Oficina Única d'Atenció Social per a Temporers, un espai per on totes les persones arribades han de passar obligatòriament si volen accedir als diferents serveis socials que ofereix el consistori. Està gestionada per l'Oficina Maranyosa, que depèn de la regidoria i es troba situada al centre històric de la ciutat. La major part de les persones que fan funcionar aquests serveis assistencials són voluntàries i provenen de sis organitzacions diferents, moltes de caire religiós: Càritas, Fundació Social Sant Ignasi de Loiola (FSSIL), Creu Roja, Associació Esclat, Agència Adventista pel Desenvolupament de Recursos Assistencials (ADRA), Lleida Solidària, Moviment per la Pau o el Desarmament i la Llibertat (MDPL).

Oficina Única d'Atenció Social per a Temporers, a Lleida

Internet

La major part de les persones que fan funcionar aquests serveis assistencials són voluntàries

Aquest any l'Oficina Única es va posar en funcionament el 25 de juny per poder iniciar la prestació de serveis dos dies després. Va tancar el darrer dia del mes d'agost. Algunes persones consideren que l'oficina hauria d'obrir abans, ja que en aquelles dates ja hi ha gent que ha arribat a la ciutat fa dies i necessiten atenció social.

En aquesta oficina se'ls expedita una targeta que té una vigència de deu dies i, en principi, es pot renovar una sola vegada, tot i que a voltes se'n fa una segona renovació. La targeta permet accedir, entre d'altres, a diferents serveis bàsics com l'alimentació i la higiene, però no contempla la possibilitat d'un espai on dormir en unes condicions dignes mentre no es troba feina, fet que provoca que els temporers hagin de viure al ras, passant la nit sobre cartrons o bancs.

Alimentació
Gestionat per la Creu Roja i ADRA i obert només de dilluns a divendres, l'ajuda consisteix en unes bosses d'aliments conside-

rats bàsics: llet, galetes, arròs, pasta, natilles, formatge, sucre i farina. Es tracta d'excedents d'aliments de la Unió Europea, gestionats per una entitat anomenada Banc d'Aliments. Aquestes bosses són les mateixes que reparteixen els serveis socials de l'Ajuntament durant l'any.

A part de no cobrir les necessitats bàsiques d'alimentació, la problemàtica amb aquests aliments va més enllà: com s'ho fan les persones que han de viure al carrer per poder cuinar?

Higiene

En els anomenats serveis d'higiene s'hi inclou el servei de dutxes, el de perruqueria i roba. Fins aquest any, les dutxes -gestionades per la Creu Roja- estaven limitades a cinc usos per persona mentre els durés la targeta. Aquest estiu, però, han permès que totes les persones que volguessin es poguessin dutxar diàriament.

El servei de roba de Càritas els hi dona peces de vestir i estris d'higiene dues vegades. Tot i així, només poden accedir a una manta, una motxilla, una tovallola i un únic parell de sabates. El servei de perruqueria, de la FSSIL, funciona dos cops a la setmana.

Un lloc on deixar les coses

La consigna és una novetat d'aquest any. Les persones que tenen una targeta vàlida hi poden deixar les seves pertinències i hi tenen accés al matí i a la tarda.

La creació de la consigna no només obeeix a la necessitat de tenir un lloc on deixar les coses i no haver-les de carregar tot el dia, sinó també a les conseqüències de l'actuació dels diferents cossos policials, tal com afirma el propi informe de la regidoria de valoració de la campanya 2006: "les formes de dissuadir-los, en alguna ocasió, han consistit en llençar les seves coses, és a dir, la roba i el material que prè-

La targeta permet accedir a diferents serveis bàsics, però no contempla la possibilitat d'un espai on dormir

viament els havíem facilitat des dels nostres serveis i la poca documentació que portaven per identificar-se." L'informe afegeix, a més, que "no té massa sentit que nosaltres els proporcionem roba i material d'higiene i que, l'endemà, acabi tot a les escombraries".

Atenció sanitària

Des de l'Oficina Única es deriven les persones als diferents centres

d'Atenció Primària en funció del dia de la setmana. Els problemes s'agreugen en el cas que sigui necessària una visita a l'especialista. El sistema sanitari no permet accedir a aquest tipus d'atenció si la persona no es troba empadronada a la població on se l'atén i, per tant, les persones que arriben per treballar en una feina temporal no poden ser visitades. "Resulta absurd que se'ls derivi a la primària, se'ls atengui, es valori que precisin l'atenció d'un metge especialista però, després, no se'ls pugui programar la visita per la manca d'una TSI (Targeta Sanitària Individual)", diu el propi informe de l'Equip Tècnic de l'Oficina Única. Aquest servei també contempla la possibilitat d'assumir el cost dels medicaments.

Acollida

Un altre servei de recent creació és l'acollida. Els darrers tres anys, i segons el que es desprèn de l'informe 2006 de la regidoria, es va detectar que la major part de persones ateses també eren novinyades i, per tant, desconeixien l'entorn, la cultura i la llengua. Aquests factors, lligats al fet que també són persones indocumentades i, per tant, sense possibilitats de treballar "regularment", encara les sumeix més en la precarietat. El servei, a la pràctica, s'ha centrat en oferir classes de castellà i ha tancat a mitjans d'agost, quan la necessitat de mà d'obra és més elevada, a causa de la manca d'assistència.

Crida a la invisibilitat

Mariona Rius
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Més de mil persones dormen i deambulen pel carrer mentre busquen una feina. Davant d'aquesta situació tan greu sobta l'absoluta normalitat amb què ho viu la ciutadania lleidatana.

Algunes entitats, gairebé un centenar i mig de voluntàries i gent a nivell individual treballen per posar un pedaç i alleugerir una mica la situació. Les associacions de veïns i veïnes del centre històric, sobretot Jaume I i Ereta, demanen presència policial i el desallotjament de les places. Els moviments socials resten blo-

Les administracions insisteixen en la necessitat d'aturar "l'efecte crida"

quejats entre la voluntat de no caure en l'assistencialisme, l'aturada estiuenca i la manca de debat per promoure l'autoorganització de les que es troben en aquesta situació -si es que ho volen així. I, des de les administracions, insisteixen en la necessitat d'aturar "l'efecte crida". Però, segons els informes de Serveis Personals, la major part d'usuàries "no coneixen els serveis, no són persones que venien l'any passat (...), cosa que vol dir que no han vingut per un possible "efecte crida" davant els serveis d'atenció social bàsica (...), sinó que la seva principal motivació és la possibilitat de trobar feina durant la recollida de la fruita". També es diu que un dels problemes de la sobresaturació dels serveis socials és la inexistència de serveis similars a les comarques. Però no es diu allò més evident: la legislació actual condemna milers de persones a la invisibilitat i a la pobresa. Hi ha una demanda i una manca important de mà d'obra, però la gent que ve a treballar no pot fer-ho amb tots els seus drets perquè és com si no existís.

» A l'informe publicat per la Regidoria de Serveis Personals de l'Ajuntament de Lleida a finals de juliol de 2007, es destaca que el 47,7% de les persones ateses provenien de l'Àfrica subsahariana i el 35,5% eren del nord de l'Àfrica i del Magreb. Si tenim en compte el país de procedència, els senegalesos eren el grup més nombrós, un 28%_

PONENT // **ELS IMMIGRANTS MALVIUEN PELS CARRERS SENSE MENJAR NI CASA**

‘Lleida és l'única població on no tenim un lloc per dormir’

Aquest juliol, un grup de persones ens acostem a la plaça del Seminari -situada al centre històric de Lleida- per conèixer de primera mà quines són les problemàtiques que han d'afrontar dia a dia les persones immigrades que han arribat a la ciutat per treballar en la campanya de la fruita. A partir d'aquest primer contacte s'estableix una relació que encara avui perdura.

👁 **Marta Pi**
/terresponent@setmanaridirecta.info/

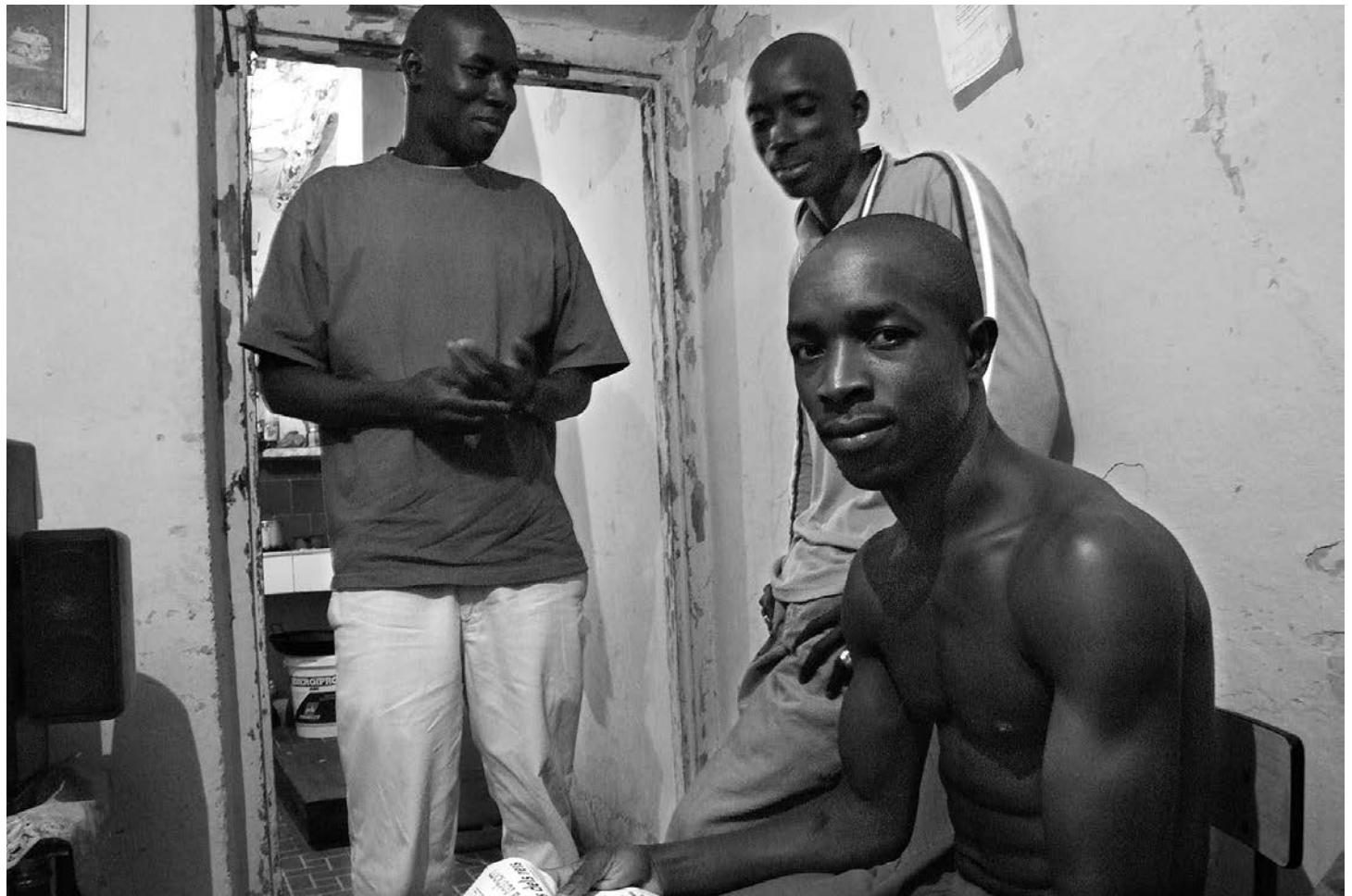
Mori, Babakar i Fadel són tres nois senegalesos que fa poc més d'un any van desembarcar a les costes de Tenerife. Actualment es troben a la comarca del Segrià, després d'estar un any donant voltes per l'Estat espanyol. Van arribar a Lleida el juliol buscant alguna feina que els proporcionés una mica de diners per enviar a la seva família.

Els són tres dels milers d'emigrants que, cada estiu, arriben a les terres de Ponent per treballar a la recollida de la fruita. La gran majoria no té papers i la seva estada aquí és realment molt dura. Malviuen pels carrers del casc antic de Lleida sense casa, menjar, ni res de res, esperant que s'acosti algun pagès per donar-los feina.

La gran majoria d'immigrants no té papers i la seva estada aquí és realment molt dura.

Quan els retrobem el primer cop ens expliquen que ja porten dues setmanes dormint al carrer. Cada dia, a les dotze de la nit, la Guàrdia Urbana -juntament amb els serveis de neteja- els desallotja a crits i cops de peu. Així que s'aixequen, agafen els cartrons i caminen cap a una altra plaça, esperant que no es repeteixi la mateixa operació.

Els tres van viure durant vint dies en aquesta situació. Vint dies durant els quals cap persona dels serveis socials s'hi va acostar; vint dies sense poder dormir una nit sencera tranquils; vint dies amb la incertesa de si l'endemà tindrien feina... i 365 dies lluny de casa seva.

Tres immigrants senegalesos a la seva actual vivenda a Torres de Segre

Albert García

El Mori ens explica que, durant aquests dies, només van rebre una petita ajuda de la Creu Roja, que els va oferir un lloc per deixar les coses, una dutxa al dia i una mica de menjar. “Això és tot el que Lleida ens dona. És l'única població, de totes les que hem conegut, on no tenim un lloc per dormir. A totes les altres sempre hem pogut dormir en un alberg”.

Finalment, passats els vint dies, troben feina recollint préssecs. Cada un en una població diferent. “Treballem de les vuit del matí a les vuit del vespre i només parem una hora per dinar. El cap ens paga sis euros i mig l'hora i ens deixa una casa per dormir. Hi ha dies que treballem menys hores perquè no hi ha feina, aquests dies no cobrem. Fins el dia abans no sabem les hores que treballarem. Preferim treballar moltes hores, així podem enviar més diners a la nostra família. Però les condicions són molt dures”, diu en Mori.

Són històries que només es coneixen per les imatges de la televisió, tot hi que les tenim molt a prop.

En Mori ens explica els motius que el van portar a venir i com va ser el seu viatge: “vaig marxar del Senegal per poder enviar diners a

la meua família, perquè puguin tenir millors condicions de vida; tenen menjar per sobreviure però poca cosa més”.

Al Senegal hi ha feina, però el problema és el que paguen per fer-la: no és proporcional al nivell de vida. En Mori treballava de pescador i cobrava en funció del que pescava i també destaca que el seu sou “depenia de la quantitat de peix que pescava. El dia que cobrava més em donaven vint euros, però també podien ser deu, cinc o, fins i tot, res. Així que, vaig decidir marxar”.

“45 de les 140 persones que vàrem viatjar juntes van ser repatriades. Tot és qüestió de sort”

En Mori va marxar el dia 8 de setembre de 2006 a bord d'una pastera. Ell la conduïa perquè tenia experiència com a pescador. “vaig prendre la decisió de marxar

amb pastera perquè la tramitació del visat per poder venir a l'Estat espanyol ens costa 6.000 euros. En canvi, el viatge amb pastera pot costar un màxim de 1.000 euros. Sabem que podem perdre la vida, però tenim l'esperança de tenir sort i arribar vius. El que no sabem és el que ens espera un cop hem arribat aquí”.

Són milers les persones que arriben a les costes de l'Estat espanyol interceptades per la policia espanyola. “Vaig viatjar amb 140 persones més. En arribar a Tenerife, la Guàrdia Civil ens va portar en un camp militar amb una ordre de 40 dies d'internament. 45 de les 140 persones que vam viatjar juntes van ser repatriades. Tot és qüestió de sort”, afirma en Mori.

La seva vida, un cop alliberats, es converteix en una odissea interminable. Els recursos de què disposen són mínims. Un 41,5% no té cap documentació que l'identifiqui i, per tant, l'esperança de millorar la seva vida s'esvaeix. Només el 39%

té la possibilitat d'aconseguir una feina precària amb unes condicions pèssimes, la majoria de temporeres en la recollida de la fruita. Això els suposa estar en una situació de canvi constant: “en un any he estat a Madrid, Jaén, Huelva, Cádiz, València i Lleida. És molt dur

“Preferim treballar moltes hores, així podem enviar més diners a la nostra família”

anar d'un costat a l'altre sense saber si el dia de demà tindrà un lloc per dormir i menjar. Tot això, sumat al fet que trobo molt a faltar la meua família i que l'única possibilitat que tinc de parlar amb ells és per telèfon de tant en tant. Quan truco no els puc explicar la situació en què em trobo per no preocupar-los. Tots els emigrants fem el mateix, per això som tans els que venim. Malgrat tot, penso que amb temps i esforç la meua vida canviarà. No puc perdre l'esperança...”

h1>Impressions

Raúl García-Durán. Professor d'economia aplicada

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>12 d'octubre: més de 500 anys de resistència⁽¹⁾

Hi ha un clar ressorgiment dels moviments indígenes llatinoamericans, precisament, des de 1992, moment de la “celebració” de la conquesta, no del descobriment (els milers de persones que l’havien potser ja l’havien descobert).

Aquest estiu, he tingut la sort de compartir moltes coses amb els indígenes de Chiapas (II Encuentro de los pueblos zapatistas con los pueblos del mundo) i de Oaxaca (judici popular de l’APPO al president de Mèxic, Felipe Calderón, i al governador de Oaxaca, Ulises Ruiz), i de participar en el XXVI Congrés de l’Associació Llatinoamericana de Sociologia (ALAS) amb estudiosos dels moviments esmentats. Crec que una bona manera de mostrar el meu desacord amb la diada és comparar el que he après. Útil, a més a més, per tal d’aconseguir el món millor, possible, al qual estan més propers els que van ser conquerits que no pas els conqueridors.

El ressorgiment s’està donant de forma diferent, realment autònoma, per tot el continent. A Mèxic doblement. D’una banda, amb la lenta -per poder ser realment de tots- construcció de l’autogestió zapatista als municipis autònoms, coordinats en els cinc “caracoles”, on ja manen les “juntres de bon govern” i on es desenvolupen el seus propis sistemes de salut, ensenyament, justícia, treball

col·lectiu, etc... De l’altra, amb la lluita de l’APPO a Oaxaca que es defineix com un “moviment de les bases, no de líders”. A Bolívia, amb les importants lluites que comentarem i amb la presidència d’Evo Morales (veurem què fa). A l’Ecuador, amb la CONAIE, que ha estat capaç de destituir dos presidents, posar-ne un altre i adonar-se que a través de la via electoral no es pot canviar la situació. Al Perú i a Guatemala, tot recuperant-se dels efectes de la guerra. A Guatemala, el 83% de les víctimes van ser indígenes. A l’Argentina i Xile, amb el ressorgiment del poble maputxe, malgrat l’extermini i l’expropiació de terres...

El més important és allò que aquests moviments aporten, tot superant la seva invisibilitat per la societat criolla, inclosa l’esquerra que els reduïa a camperols pobres. Sí que són camperols pobres, però també són portadors d’una vella cultura, del que ells diuen “usos y costumbres” que, paradoxalment, cada vegada és més actual, nova, i de futur.

► Els “salvatges” ens aporten...

La necessària recuperació de la comunitat, del nostre component social, sense el qual estem alienats i mutilats, en comunitats no tanca-des que saben mantenir, més enllà d’elles mateixes, la unitat com a poble, la solidaritat amb els altres pobles i la seva diversitat.

La creació d’un nou tipus d’Estat, de fet, la descomposició de l’Estat: pluriètnic, basat en les assemblees, amb tots el càrrecs obligatoris, rotatius, renovables i no remunerats.

Un altra concepció del temps i de l’espai. Per ells, l’espai és el més bàsic. El territori no és només una porció de terreny, sinó la mare-terra i tot el que necessita: recursos, clima, etc... Una terra unida al temps, no linial, sense contemporaneïtat, en una unitat passat-

XBP

present-futur que avança en espiral, i arriba -en cercles successius espai-temps- a l’univers.

La superació del menyspreu vers l’altre, propi de la modernitat burgesa. Una de les bases d’aquesta mentalitat, sorgida en part de la conquesta d’Amèrica, és la negació de l’altre, que és inferior, primitiu i s’ha de modernitzar.

La reivindicació del “diàleg de cultures” es tracta, dins l’espiral espai-temps, d’anar ampliant el “nosaltres”. Del nosaltres comunitat, al nosaltres poble, al nosaltres indígenes (sense el nosaltres Estat, perquè aquest és artificial), al nosaltres continent, al nosaltres espècie, al nosaltres éssers d’aquest planeta, al nosaltres univers.

En aquest sentit, recomano la lectura de dos llibres llatinoamericans, el del bolivià Raúl Zibechi, *Dispersar el poder*, i el del professor de Puebla (Mèxic), J. Holloway, *Cambiar el mundo sin tomar el poder*. Avui comentaré el primer i el segon a la segona part de l’article, amb les conclusions. Zibechi analitza les lluites a El Alto, ciutat sorgida fruit de l’emigració forçada del poble aymara que, malgrat les

dures condicions del treball que desenvolupen, principalment miner, ha sabut crear una comunitat urbana, protagonista de les lluites, i que fins i tot supera les seves pròpies organitzacions (Juntres Veïnals) a través de les relacions directes i afectives entre persones.

Potser el més important és la conclusió que extreu el propi autor: la comunitat no és un fet previ del passat, sinó que es fa, és un fet dinàmic. De manera que també podem construir comunitat: “En poques paraules, l’associació (on els vincles de racionalitat converteixen les persones en mitjans per aconseguir fins) sol ser considerada més important que la comunitat (teixida a partir de relacions subjectives on els fins són les persones). La realitat indica el contrari, que les relacions de caràcter comunitari tenen un força enorme. La comunitat no és, es fa. No és una institució, ni tan sols una organització, sinó una forma que adapta els vincles entre les persones. Més que definir la comunitat, l’important és veure com funciona. Les comunitats existeixen i, encara més, preexisteixen al moviment

social bolivià. No hi ha, però, un ésser comunitari essencial, una identitat comunitària abstracta i general. Sí que existeix un sistema comunal que s’expressa en formes econòmiques i polítiques: la propietat col·lectiva dels recursos i el seu ús o usufructu privat; la deliberació col·lectiva i la rotació de la representació -de manera que aquesta no s’autonomitza de la comunitat que controla els mitjans materials de la sobirania- i la designació del representant no pas per manar sinó, simplement, per organitzar el curs de la decisió comuna. Encara que la comunitat neix a les societats indígenes rurals on no s’ha produït la separació entre els camps econòmic, polític, cultural, etc. i on funcionen com un únic sistema, les característiques del sistema comunal són universalitzables. (...)

La comunitat és moviment, perquè és l’esforç per actualitzar el comú. I allò que és comú és sempre el que no és absolutament realitzable, és una universalitat oberta, no aferrable en la seva plenitud. La comunitat és sempre un esdevenir, un intent, un avanç.”

Els “salvatges” ens aporten la necessària recuperació de la comunitat, del component social

Jesús Vaixells. Responsable de comunicació d’Arquitectes Sense Fronteres

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Apunts per una cultura de pau

La violència té arrelament entre qui la troba pràctica: per destruir idees destrueix persones. Els seus promotors hi donen suport o ho disculpen; les seves víctimes ho pateixen i ho recorden. Mai es reconstrueix tot el que es destrueix. La guerra és caríssima però, segons per a qui, resulta rendible. La guerra mou poderosos interessos, importants gabinets de comunicació, *think tanks*, mitjans i capdavanteres d’opinió. “Si la maquinària militar no mata, es rovella”, denuncia l’escriptor Eduardo Galeano. La guerra és un negoci on uns guanyen diners, uns altres els gasten i uns altres perden la vida. La indústria d’armament necessita que el mercat creixi. Així, els preus seran

més barats, els negocis més alts i les economies més saludables.

Com va afirmar el Dalai Llepí l’any 1989 en el seu discurs d’acceptació del Premi Nobel de la Pau: “La comprensió que som bàsicament éssers humans semblants que busquen felicitat i intenten evitar el sofriment és molt útil per desenvolupar un sentit de fraternitat”.

Que la violència trenca és una cosa tan sabuda com que la guerra s’organitza, s’aplaudeix i es comunica. Per les pàtries, pels recursos, per complexos, per religions, per por, per tantes i tantes coses, la guerra es fa. Una suposada forma d’entendre la justícia que inclou ajusticiats i danys col·laterals i que

crea terror. Diu la UNESCO que la pau passa per bandejar les guerres de les nostres ments. “La comprensió dels altres (...) fa possible un millor coneixement de nosaltres mateixos”, s’assenyala en un informe. Com afirma el presi-

Que la violència trenca és una cosa tan sabuda com que la guerra s’organitza

dent de la Fundación Cultura de Paz, Federico Mayor Zaragoza, la pau també es prepara. Segons el catedràtic de la Universitat Complutense José Luis Abellán, la primera tècnica per afavorir el diàleg i la cultura de pau és “no creure que tota la raó sempre ha d’estar de la nostra part i cap en la part contrària”. “Hem d’aprendre a contenir-nos per no imposar de manera aclaparadora el que creiem les nostres raons”. L’ètica no es pot separar de la política. La política s’ha de separar de la guerra. Ja sabem que la guerra es revesteix d’espectacularitat tecnològica, de modernitat marciana i fins de ritme marcial amb els seus “bombardejos acompassats”. I que

es disfressa d’eficàcia, de precisió, de servei, responsabilitat, neteja i intel·ligència. No es vestirà pas d’odi, sang, dipòsits de cadàvers, mutilats, orfes o embogits. La guerra es ven com inevitable, la guerra escalfa la por, acusa els seus crítics d’idealistes o sensiblers, i porta amb ella la censura i la manipulació. Els partidaris de qualsevol guerra deshumanitzen l’enemic. El xoc de forces i la lluita violenta per la supervivència descontrolen la brutalitat. Almenys parlem amb propietat: diguem matar i no donar mort, com si fos més digne; ni de bon tros eliminar, com si fos més net. Perquè, òbviament, els que maten i manen matar causen matances, no eliminacions.

Hernan Córdoba. La Ciutat Invisible

/opinio@setmanaridirecta.info/

Haurem d'esperar que plogui?

El passat 12 d'octubre, i respondint a la convocatòria que havia estat publicada a les webs de Democràcia Nacional (DN) i altres entitats, es va tornar a celebrar a la ciutat de Barcelona el "Dia Nacional de España". Ja no ens sorprèn el fet de que el tornessin a convocar a Barcelona, a més a més sota el nom de campanya de "Plataforma Adelante Cataluña", ni que hagi estat a Montjuïc, ben a prop d'on els seus companys i companyes d'ideologia fa anys van torturar i matar a centenars de persones en represàlia als lluitadors antifranquistes. Si que ens sorprèn el fet de que la convocatòria hagi tornat a ser el 12 d'octubre, i no el cap de setmana anterior, com havia vingut succeint en anys anteriors. És a dir, ens sorprèn que els feixistes i apologetes del genocidi, de la discriminació racial o d'orientació sexual, del nacionalcatolicisme, hagin tornat a celebrar el dia de la Hispanitat a, com diuen en el seu comunicat, "el corazón de Cataluña". Més de 500 persones fent crides a la bandera i les institucions anacròniques espanyoles, cremant estelades i satenitzant la conspiració rojo-separatista que sembla que es desplega al nostre territori.

De fet, hauriem de matitzar aquesta sorpresa. Per una banda, no ens sorprèn gaire el fet de que s'hagi permès aquesta celebració i es doni permís als seus convocants, doncs la governança actual es pretén situada en l'equilibri ideal del liberalisme democràtic, on hi caben totes les idees i mentalitats mentre la seva expressió no trenqui la pau social del consum d'aquesta ciutat aparador.

Per si i la legalitat i fins i tot ampar institucional de les convocatòries que es porten fent des de fa molts anys per aquestes organitzacions ultradretanes no ens

havia ja frapat, ens va preparar per la sorpresa el fet de que Interior permetés el passat juliol la marxa per diferents indrets de la ciutat de la convocatòria feta per ENS (Europa Nacional Socialista) per homenatjar a David Lane, membre del Ku Klux Klan i de White Arian Resistance (Resistència dels Aris Blancs), mort a una presó dels EUA complint condemna per l'assassinat d'un locutor de ràdio. En aquesta convocatòria, els Mossos d'Esquadra es van limitar a acompanyar i coordinar la marxa amb els convocants. Per a més informació podeu consultar la Directa número 57.

Tenim doncs que per part del Departament d'Interior de la Generalitat, comandat pel ja tristament famós Joan Saura, es permet aquesta marxa per la

Interior permet una marxa per la supremacia blanca i, ara, torna a facilitar permisos perquè organitzacions de registre ideològic similar celebrin el dia de la hispanitat amb lemes com "¡Acude a defender tu nación!"

Alto

supremacia blanca i ara, a més, s'hagin tornat a facilitar permisos per que organitzacions de registre ideològic similar celebrin el dia de la Hispanitat amb lemes com "¡Acude a defender tu nación!"

Per una altra banda, recordem la manifestació que va tenir lloc a Barcelona el passat dissabte 29 de setembre. Una manifestació convocada públicament amb cartells i en diferents mitjans informatius des de feia setmanes sense cap altre lema que "La repressió no ens tallarà les ales. Pel dret d'expressió i manifestació". L'explicació del que va succeir allà es ben ràpida: escorcolls a l'entrada de la plaça Universitat, un desplegament de 34 furgonetes d'antiavalots, un helicòpter, quatre ambulàncies, bloqueig de la manifestació durant més de dues hores al carrer Pelai amb Rambles, càrregues contra mans aixecades i els crits de "llibertat d'expressió" o

"els carrers són nostres" callats a cops de peu i de porra.

La cara i la creu del tripartit d'esquerres i catalanista, de l'Entesa Catalana de Progrés. Un Conseller d'Interior que prové d'un partit que s'arriba a definir a si mateix com a "comunista", però ordena reprimir durament, escanyant tot discurs o pràctica que es posicioni més a l'esquerra del seu ideari (si és que es pot parlar d'esquerres quan s'analiza la política d'Interior, tant del senyor Saura com del senyor Boada). Un Conseller que autoritza manifestacions i actes feixistes i ultradretans, xenòfobs i discriminatoris i que, fins i tot, els hi dona cobertura policial mentre que reprimix, deté, empresona, carrega, desqualifica a tot allò que ressoni a dissidència o crítica. Aquesta és una mostra més d'aquest govern hipòcrita que cada vegada es preocupa menys d'amagar la seva realitat política. De la realitat

política d'aquesta ciutat que es ven al món com tolerant i diversa.

Una realitat de les esquerres actuals que ja es va veure en el tracte policial, mediàtic i de l'Ajuntament a les manifestacions per un 12 d'octubre en llibertat convocades per la Plataforma Antifeixista primer i després per altres grups, en les acusacions contra els joves detinguts per intentar impedir la celebració del dia de la Hispanitat a la plaça dels Països Catalans del barri de Sants.

La reticència a afirmar que ja no es pot parlar de dretes i esquerres en aquest país ha de caure a la llum del joc de paraules, que no és ni joc, ni de paraules, de que les esquerres donen ales a la dreta mentre li talla a les esquerres. El consens al voltant de la pau social, que és la necessària per a què, en darrer terme, els turistes tornin a visitar aquesta ciutat, ens dona la clau d'aquest joc.

Angel Luis Lara. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

Un sentit molt altre

Amb Simmel vam aprendre que la moda s'acompanya de la fasciació estimulante i picant que es desenvolupa a través del que el sociòleg alemany definia com "el contrast entre la seva difusió àmplia i la seva ràpida caducitat". També vam aprendre -com amb Benjamin- que es tractava d'un sistema de cohesió social propi de la societat de masses, en la qual la producció de mercaderies és simultàniament producció de signes i de significats reproduïbles en sèrie i industrialment. Tant és l'efigie repetida de Warhol com la del Che. Convertides en signe per la moda, indiquen el mateix buit.

Dues modes llueixen en la política de més amunt en els nostres dies i el seu discurs es reproduïx industrialment segons el mitjà de comunicació de

masses al qual un tregui el cap. D'una banda, la moda reaccionària de l'"impossible": governar a través de la guerra. D'altra banda, la moda d'allò anunciat com a "possible": la mera gestió de l'existent. De Bush a Ulisses Ruíz, el pànic dels de dalt es fa guerra contra els de baix. De Lula a López Obrador, un pot ser d'esquerra mentre viatja pel desastre ecològic dels biocombustibles i l'energia nuclear, o s'associa amb criminals, torturadors i cacics vestint dissenys de Sabines o Albores. En el fons, tots són venedors de fum. Uns, del que aixeca el dolor de la terra que devasten; els altres, del que destil·la el no-res que tanquen.

Hi ha una altra moda, no obstant això, que combina un dalt i un baix. No es tracta ja de la guerra o de l'irreversible del

Dalt del socialisme del segle XXI es pot ser revolucionari i buròcrata al mateix temps, alternatiu i apologeta del partit únic, demòcrata i amic del poder pastoral i del personalisme

mercant, sinó de la restauració del valor de l'"eficàç" i de l'Estat.

L'anomenat "model del socialisme del segle XXI" provoca la fasciació picant de la qual parlava Simmel i es vesteix amb els signes que produeix industrialment. Però, més enllà d'ells i de la retòrica, la seva sort es juga en una lluita coneguda: l'autonomia i l'autoorganització conquistada per sota, o la imposició d'un centre rector i reductor per dalt. Dalt del socialisme del segle XXI es pot ser revolucionari i buròcrata al mateix temps, alternatiu i apologeta del partit únic, demòcrata i amic del poder pastoral i el personalisme. L'eficàcia que es presumeix per dalt, permet la pràctica del càlcul geoestratègic: l'enviament de l'ambaixador Chaderton a Mèxic reconeix implícitament un president

colpista que empara la desaparició i la tortura. Més enllà de modes, turistes amb motxilla, fascinacions, dates de caducitat i inquisidores (ja siguin Almeyras, Holloways o Petras), els zapatisistes segueixen i segueixen organitzant l'"inevitable": estan en una altra cosa. Com el dia a dia que impregna els territoris que governen i als quals vaig tornar fa només uns dies, després d'alguns anys d'absència. Allí em vaig trobar amb escoles que ensenyen a desaprendre, clíniques que guareixen la toserfina fins als priistes i governants que no paren de criticar-se i tirar-se la culpa de les errades i els problemes. Això. Definitivament, una eficàcia molt altra. Un altre sentit. Rematadament allunyat d'estats, models, càlculs i modes de cafeteria.

Infectació

Atacar el borbó: una tradició nostrada

Joan Rocamora

El títol d'aquesta secció, Infectació - compartir, estendre, propagar... - ens remet, per la seva actualitat, a un acte de rebel·lió que els darrers dies recorre els Països Catalans: la crema d'imatges del rei. Aquest acte de rebuig a una institució que encarna el darwinisme polític (transmissió del poder per la sang), el militarisme, el masclisme, el genocidi i dominació dels pobles i totes les injustícies imaginables, compta, però, amb una llarga tradició a la nostra història. És clar que la cultura d'ordre ja va intentar que els episodis de cremes de retrats i altres escarnis dels borbons no estiguessin massa presents en la transmissió de la nostra història. Malgrat els censors noucentistes i el totpoderós "seny" convergent, la infectació d'aquesta tradició de resistència ha perdurat fins als nostres dies. En algunes ocasions, la població diu el que pensa i, farta de tantes injustícies (hipoteques, serveis públics i infraestructures nefastes, sous de misèria, control social), un dia decideix atacar simbòlicament el pilar que representa aquesta tirallonga d'injustícies. De vegades ha estat l'inici d'un procés revolucionari, altres vegades el símptoma d'una transformació parcial en la lluita pels drets i les llibertats plenes.

El 29 de setembre de 1868 s'iniciava la Revolució de Setembre. En aquesta data memorable, els barcelonins van assaltar l'Ajuntament i la Diputació de la plaça Sant Jaume, van llençar pels balcons els retrats d'Isabel II i del criminal Felip V, que van ser cremats enmig de la plaça. Després, a la façana de l'actual Palau de la Generalitat, van aparèixer un gran retrat de Pau Claris (impulsor de la República Catalana) i una senyera. Es va enderrocar la caserna militar de la Ciutadella i es va destruir el Ponton, el vaixell-presó que segrestava els dissidents polítics. La borbona va fugir d'amagat i es va iniciar un període anomenat el Sexenni Democràtic, que donaria lloc a la I República espanyola. Van ser uns anys en què es van aconseguir la llibertat d'impremta, de culte, el sufragi universal, l'expulsió dels jesuïtes i la dissolució del cos dels Mossos d'Esquadra.

Molts anys després, durant els dies d'agitació estudiantil de l'octubre de 1930, en què els manifestants catalanistes tenien dures topades amb la policia, el retrat del rei Alfons XIII que presidia el Saló de la Universitat va ser cremat de nou en públic. Eren els preludis de la segona fugida dels borbons i de la proclamació de la República.

Durant dècades, cremar retrats dels monarques va ser una tradició de totes les famílies republicanes. Tot i que la corona també era objecte de sàtires i paròdies artístiques, blasmes i ridiculitzacions a la premsa periòdica, al teatre o a les celebracions populars. L'ultratge, la injúria, la mofa, el desacatament, el vituperi i l'escarni contra el rei han estat de sempre un dels esports preferits entre les classes populars catalanes.

Recordo que, durant els anys 80, l'AEIU (Assemblea d'Estudiants Independentistes d'Universitat) cremaven una falla cada 6 de desembre a diverses universitats. Era la crema del Burro i l'àguila reial (títol d'una cançó de Quico Pi de la Serra), un acte de protesta de caràcter satíric amb què, no és difícil d'entendre, s'atacava frontalment la figura del monarca i tota la tradició franquista el dia de la Constitució espanyola de 1978. Ja ho diu el tòpic, el poble català és preservador de les seves tradicions.

Santa Maria de Petromiralles

Agulla Grossa

Aquest serà, possiblement, el nom amb què s'inaugurarà el futur "poble" (si és que se'n pot dir poble) que està previst construir amb un parell d'anys, d'ençà que, el juny de 2006, es va aprovar al Consell Obert de l'Ajuntament de Santa Maria de Miralles, municipi situat a la comarca de l'Anoia, província de Barcelona.

Josep Maria Torrents, alcalde electe per Convergència i Unió des de les passades eleccions municipals i amo i senyor de la multinacional Petromiralles (multinacional perquè les seves benzineres s'extenen pels Països Catalans i Euskal Herria), declara i afirma públicament que la construcció d'un poble totalment nou a Miralles serà la solució de tots els mals. "Tindrem sol urbanitzable, serveis, comerços, plaça major, mantindrem la nostra identitat, els joves es podran instal·lar al municipi, tindrem guarderia i tornarem a obrir l'escola".

Però aquesta transformació radical de l'estructura del municipi de Santa Maria de Miralles té un preu, i no són els divuit milions d'euros que costarà el projecte, sinó el trasbals irreversible que suposarà pel territori, i amb unes conseqüències econòmiques, polítiques, culturals, socials i ambientals que es fan difícils, si bé no impossibles, de preveure.

Al cap i a la fi, hem de progressar oi? Avançar? Sí, però cap on? I és que, si de la destrucció en diuen "progrés", ningú no s'hi oposarà... Parlem de la construcció de 54 habitatges, que triplicaran la població actual del municipi. Habitatges que se situen al voltant dels 60 milions de les antigues i enyorades pessetes... així queda palès quin tipus d'habitants volen pel seu nou poble. I és que, al final, haurem de demanar perdó per ser pobres... però honorats!

El que està clar és que un poble no s'inventa de la nit al dia, i ara com ara, Santa Maria de Miralles és un indret únic; una vall en harmonia, entre boscos, rierols, vinyes i conreus, on han conviscut sempre tant animals com caçadors, pagesos i burgesos. Un municipi caracteritzat per les masies disgregades i aïllades, fet que no ha estat mai un impediment perquè les persones que les habiten perdin el sentiment de ser poble, de ser veïns i veïnes, de donar-nos un cop de mà en cas de neu o foc, o el que calgui i ens convingui. Santa Maria de Miralles té una història d'anys i panys, escrita als llibres i en el record i la

M.A.T i Salut

Pasqual Aguilar

Un dels portaveus de la plataforma No a la MAT

Legeixo a la Directa una col·laboració de Matthew Tree en què afirma que els riscos sobre la salut que comporta l'exposició quotidiana als camps electromagnètics són inexistents i que aquesta creença és fruit d'una llegenda urbana. Davant d'una afirmació taxativa i sense cap contrast ni dada tècnica que l'avalii, ens veiem obligats a aclarir aquesta tesi que, d'entrada, desqualifica les abundants lluites veïnals que se succeixen contra instal·lacions elèctriques i antenes de telecomunicació, i que minimitza els efectes nocius del progrés que ens envolta.

Abans de tot, hem d'aclarir que la lluita contra les interconnexions elèctriques posa sobre la taula la qüestió del model energètic i que, per tant, els arguments per oposar-nos a aquestes infraestructures no se cenyeixen exclusivament a les afectacions sobre la salut dels éssers vius que hi conviuen.

El 1993, investigadors de l'Institut Karolinska d'Estocolm van fer públic un estudi sobre la incidència de la leucèmia entre els nens que vivien en un radi de 300 metres de línies elèctriques de 200 KV i 400 KV. Els resultats asseguraven que el risc de contraure una leucèmia era el doble que en la resta d'infants.

Sembla que el Parlament europeu no és especialment sensible a les llegendes urbanes, però el 1994 ja va aprovar el text següent: "Respecte a les línies d'alta tensió, s'ha d'aconsellar la creació de passadissos, dins dels quals quedarà exclosa qualsevol activitat permanent i, amb major raó, qualsevol habitatge".

El juny de 2005, la prestigiosa revista mèdica *British Medical Journal* publicava un estudi titulat *Leucèmia: eviteu de viure prop de línies d'alt voltatge*, dels científics Draper, Vincent, Kroll i Swanson. Aquest estudi aplica les tècniques de l'estadística epidemiològica que, entre d'altres descobriments, ha posat de manifest la perillosa política de vacunacions als infants que es du a terme

avui dia. Les seves conclusions confirmen i amplien els resultats de la investigació feta el 1993.

Ara fa un any, el director del Programa Internacional sobre Camps Electromagnètics de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), el Dr. Repacholi, dimetia per raons forçades. El doctor va ser acusat de prevaricació per haver rebut una important quantitat de diners d'empreses de telefonia mòbil. Com a contrapartida, havia desestimat els efectes dels camps electromagnètics sobre la salut dels éssers humans. Posteriorment, va acceptar els càrrecs que li imputaven.

A banda de posar en qüestió les conclusions de l'OMS i de desacreditar-la com a organització encarregada de vetllar per la salut mundial, diverses ONG internacionals s'estan plantejant portar el Dr. Repacholi als tribunals, com a responsable directe d'un nombre incalculable de morts i malalties cròniques (depressions, insomnis, cefalees, conjuntivitis, asma, càncers cerebrals...).

Ens consta que, en els informes d'impacte ambiental que han utilitzat els darrers anys empreses com Red Eléctrica de España (REE) i l'administració, sempre apareixen les conclusions de les comissions d'experts reunides sota la direcció del Dr. Repacholi. D'aquesta manera, es neguen els perills sobre la salut de la línia de Molt Alta Tensió Sentmenat-Bescanó i es responen les al·legacions que han presentat diverses associacions i persones afectades. Evidentment, els diaris del nostre país no s'han fet ressò d'aquest escàndol i la consellera de Salut de la Generalitat no ha obert boca davant les mentides flagrants de REE i el cinisme dels seus companys d'Economia i Energia.

Per qui estigui interessada en aquest, aconsellem el butlletí digital sobre contaminació electromagnètica *Next-Up News*, i també podeu visitar la web de la plataforma.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a

Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

memòria de generacions i generacions de persones que, com tot allò salvatge, tendeix a desaparèixer sota l'amenaça dels especuladors, polítics, banquers, constructors i promotors immobiliaris, perquè quedi clar.

Evidentment, tot Pla Urbanístic va acompanyat de certes "compensacions", les

que coneixem i no es queden dins una maleta als despatxos. En diuen equipaments socials, serveis pel benestar, espais públics o oficials, etc. Però ajudaran poc o gens als que, fins ara, malgrat tot, hem viscut i vivim a Santa Maria de Miralles i no ens ha faltat de res mentre no ens falti la salut; encara que haguem

d'anar a comprar o visitar el metge a cinc o vint quilòmetres de casa, i no precisament a 100 quilòmetres per hora com el Mercedes de l'alcalde.

En definitiva, menys ciment i més sentit comú. Miralles no està en venda!

Prou destrucció del territori! Ni un pam de terra ni una gota d'aigua!

Així està el pati

► Pàgina 10
La Vall d'en Bas es mobilitza
contra el traçat de l'Eix Vic-
Olot proposat per la
Generalitat amb una marxa
lenta de tractors

► Pàgina 11
La CUP de Vilafranca del
Penedès ha presentat una
campanya sota el lema "No
als peatges de Vilafranca:
alliberem el Penedès".

► Pàgina 12
El judici per l'assassinat de
Josep Mª Isanta a la Patum
de Berga l'any 2005 avança, i
continuen les amenaces a
berguedans amics d'Isanta

BARCELONA // S'ACOSTA EL JUDICI CONTRA L'EMBLEMÀTICA CASA OKUPADA

Can Vies es reivindica com a pilar polític i social del barri de Sants

☞ Pau Cortina i Trilla
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La setmana vinent s'ha de celebrar el judici contra el CSO Can Vies, que va ser ajornat el 14 de juny per motius tècnics, i en el qual la casa afronta una demanda civil de "desnonament en precari" interposada per Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona, propietària legal de l'edifici i participada en un 51% per l'Ajuntament.

Els habitants de la casa i els nombrosos col·lectius que hi fan activitats de manera permanent fa mesos que estan alertats d'aquesta situació. De fet la demanda es va formalitzar el maig de 2006 i,

L'Ajuntament té un doble interès: com a accionista majoritari de FMB i com a executor de la remodelació urbanística

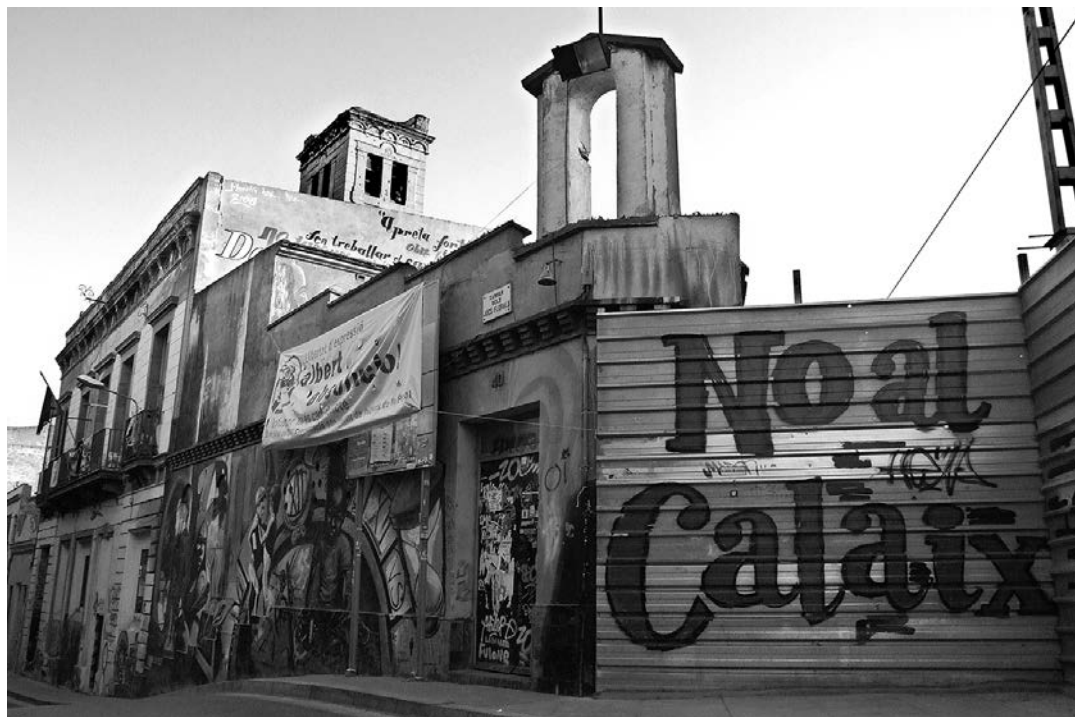
per tant, fa un any llarg que des de Can Vies es treballa en una campanya informativa d'oposició a la demanda i al desallotjament. "Aurem la demanda, Can Vies és del barri" és el seu leïtmotiv.

Ara més que mai, Can Vies esgrimeix el seu pes específic dins el barri de Sants en tant que pilar polític i social, aglutinador de persones, col·lectius i idees, i com un ens perfectament integrat en aquest barri. El nombre de col·lectius que utilitzen l'espai, així com el d'altres entitats del

barri que s'han solidaritzat amb aquest espai social avalen la reivindicació de Can Vies. Bona mostra d'això és el fet que actors socials com són el sindicat CGT, l'Associació de veïns de La Bordeta, el periòdic *La Burxa* o l'Assemblea de Joves de Sants figuren en la llista d'entitats que, sense més interès que el solidari, s'han implicat en la causa de Can Vies com a part demandada en el judici. Al marge d'això s'ha creat la Plataforma de Suport veïnal per fer força contra la demanda i s'ha convocat una manifestació al barri el dissabte dia 20 d'octubre, el darrer cap de setmana abans de l'anunciat judici.

► El factor TAV

La demanda presentada per FMB no és l'únic que amenaça la pervivència de Can Vies. El Pla de Reordenament Urbanístic de la zona aprovat per l'Ajuntament per adequar-la al pas de les vies del Tren d'Alta Velocitat comporta la demolició d'unes vint finques de la part antiga de Sants, Can Vies entre elles, per la posterior construcció d'edificis alts de cinc plantes amb vistes al passeig ajardinat que ocuparà l'anomenat "calaix" de formigó construït per cobrir les vies. Aquest canvi de traçat urbanístic s'enten des de Can Vies com una actuació político-lucrativa que no respecta el tarannà de la zona i que no se sosté amb els arguments tècnics esgrimits. Així doncs, l'Ajuntament té un doble paper en tot aquest assumpte: d'una banda és l'accionista majoritari de FMB, i per tant és qui ha decidit interposar la demanda, i de l'altra, és l'encarregat de projectar i executar les obres de remodelació urbanística de la zona que passen per tirar a terra Can Vies. ☞

Façana de la casa okupada Can Vies, al carrer Jocs Florals 42

Albert Garcia

Un judici contra 10 anys d'història

Okupació

Es va okupar el 10 de maig de 1997, ara fa deu anys

Vivenda i centre social

Hi viuen quatre persones. Compta amb un bar i "la capella", on es desenvolupen la majoria d'activitats

Col·lectius implicats

Més d'una desena de col·lectius fan les seves activitats al CSO com *La Burxa*, la Colla Bastonera, l'Assemblea de Joves de Sants o el col·lectiu Negres tempestes.

La demanda de FMB

El 12 de maig de 2006 es formalitza la demanda civil per part de FMB,

de "desnonament en precari". L'objectiu és superar el fracàs judicial del 1997, quan es va arxivar una primera denúncia penal per usurpació.

El "reordenament urbanístic", fruit del TAV

La demanda està en connivència amb el Pla de reordenament urbanístic, aprovat per l'Ajuntament, per remodelar l'entorn de l'espai que ocuparan les vies del Tren d'Alta Velocitat. Edificis alts projectats per superar l'alçada del "calaix" que cobrirà les vies.

El judici

El primer judici, ajornat, s'havia de celebrar el 14 de juny de 2007. La

data del nou judici és el 25 d'octubre. El demandant és FMB (Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona)

Campanya contra la demanda

Nombrosos col·lectius del barri de Sants s'han implicat com a part demandada: CGT, FAGC, Coordinadora d'Associacions per la llengua, Centre Social de Sants, Associació Papers per Tothom, Casal independentista, La Ciutat Invisible, Associació de veïns de La Bordeta, el grup Pirat's Sound Sistema, V de Vivienda, ... etc. S'ha creat una Plataforma de suport veïnal i s'ha convocat una manifestació pel 20 d'octubre a la plaça de Sants.

Desallotjades la Ferralla i el Rabart i l'Oficina d'Okupació sota amenaça

Al llarg d'aquesta setmana el Departament d'Interior ha intensificat el ritme de desallotjaments de cases okupades. Diluns a primera hora del matí, una operació conjunta dels Mossos i la Policia Local va desallotjar "La Ferralla", un centre social okupat fa sis mesos a la ciutat de Girona. A la nit una vuitantena de persones es van manifestar en protesta davant dels jutjats de la ciutat convocats per l'Assemblea de Joves de Girona. L'endemà di-

marts va ser el torn del CSO Rabart, a Castelldefels, desallotjat també de matinada després de dos anys d'existència. A continuació l'edifici va ser enderrocat, malgrat que els residents van mostrar a l'advocada una "interlocutòria administrativa" que autoritzava a l'Incasol (Institut Català del Sòl) a recuperar la casa però en cap cas a enderrocar-la.

D'altra banda el CSO Ruinamàlia, on s'allotja l'Oficina d'Informació de l'Okupació, viu a-

quests dies sota l'amenaça d'un desallotjament imminent (el termini fixat pel jutge és una data oberta fins el 30 d'octubre), la mateixa situació que afronta el CSO La Farga de Sants. A més, els veïns de les cases de Bon Pastor van fer saber, a poques hores del tancament d'aquesta edició de la DIRECTA, la possibilitat que el Patronat Municipal de l'Habitatge faci efectiu el seu desallotjament avui, dimecres 17, després de mesos d'incertesa.

Façana del CSO Ruinamàlia, a Ciutat Vella

Flickr

LES CORTS // IRREGULARITATS EN ELS PLANS DE REQUALIFICACIÓ DEL SÒL EDIFICABLE

La remodelació del Camp Nou amaga un sucós negoci urbanístic

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La requalificació dels terrenys del Barça podria esdevenir un escàndol urbanístic i provocar la degradació del barri de les Corts i l'afectació de fins a 40.000 veïns. Això és el que sostenen les associacions veïnals (AVV) del districte i diferents entitats, com el Col·legi d'Arquitectes. I és que ressucita el famós Pla Barça 2000, derrotat pels veïns, que pretenia convertir gran part dels terrenys del club (68.000 m²) en una àrea lúdica-comercial. Avui, a

La reforma de l'estadi es pagarà amb la construcció i la venda de 800 pisos en actuals zones d'equipaments

més, s'hi volen construir prop de 800 habitatges (200 de protegits), una operació que pretén cobrir les despeses de la remodelació del Camp Nou i la construcció d'un nou Palau Blaugrana.

Carta de l'arquitecte

Agàpit Borràs, arquitecte i Assessor de la Federació d'AVV de Barcelona (FAVB), fa anys que segueix amb preocupació els plans del Barça. Pensa que el nou pla "crea més preocupació que l'anterior (el Barça 2000)". També alerta sobre el propi Pla General Metropolità, per la seva ambigüitat en aspectes com els usos dels terrenys i la precisió en altres temes: "sembla més un instrument per repartir edificabilitats". Davant l'actitud de l'ajuntament, Borràs sentència: "haurien d'aprofitar molt més el treball fet per les AVV, plataformes i altres entitats del teixit social organitzat".

Internet

L'extrem dret de la imatge serà requalificat per a fer-hi pisos, tot el terreny on ara hi ha el Mini-Estadi.

El club defensa la gran àrea comercial que pretén construir al costat de la futura zona lúdica, ja que segons diuen, "s'ha de satisfer la demanda gastronòmica dels seus visitants i les seves petites necessitats de compra". Segons Agàpit Borràs, arquitecte, això "és deformar, abusar i conculcar l'esperit i la lletra" de la llei. Les "petites necessitats" es cobriran amb més de 30.000 m² de botigues, restaurants i parades per patrocinadors i agències de viatges.

▶ **No és el primer "pelotazo"**
50 anys després de la requalificació que va permetre finançar el Camp Nou, i poc després de la requalificació de Can Rigalt (antiga zona verda), que va suposar una plusvàlua important pel Barça, la Junta Directiva encapçalada per Joan Laporta pretén aconseguir un nou favor municipal. La Plata-

forma Diagonal-Ponent, que agrupa diverses AVV, està estudiant portar el cas als tribunals per incompliment de la llei. "Nosaltres acceptem que es facin nous equipaments, però sense canviar l'ús que tenen avui i sense que es construeixi a zones verdes, fet massa habitual." L'actitud del club,

presentant el disseny del futur estadi abans que s'hagi aprovat la requalificació dels terrenys, deixa entreveure les facilitats a les quals estan acostumats constructors i urbanistes.

▶ **Trajectòria d'oposició veinal**
Ara, però, s'han tornat a trobar

L'antecedent: aturat el Pla Barça 2000

Fa deu anys, la mobilització veinal ja va provocar la retirada d'un projecte urbanístic als terrenys del Barça. Es van aconseguir 15.000 firmes de veïns i l'adhesió de més de 100 entitats. Fins i tot la Plataforma de Professionals de l'Urbanisme va publicar un manifest demanant la retirada del projecte, "una operació immobiliària agressiva, insostenible i de dubtosa legalitat". Una vintena d'enti-

tats ciutadanes, persones a títol individual, associacions de veïns i de comerciants, una plataforma d'arquitectes i enginyers, la facultat de Física i tots els grups del consistori, tret del PSC, van presentar al·legacions al pla, fins i tot advertint que "el canvi d'ús o el prescindir de l'activitat esportiva dona peu a l'expropiació". El regidor de mobilitat d'aquell moment era l'actual alcalde, Jordi Hereu.

amb l'oposició ferma del veïnat i dels comerciants, que temen "la desaparició de la xarxa de restauració i comerç del barri" i el col·lapse circulatori.

Amb un transport públic deficient, moltes de les 85.000 persones que cada dia van al campus universitari de la zona ho fan en cotxe. Sense comptar que, segons la Guàrdia Urbana, els dies que hi ha partit de futbol, arriben prop de 27.000 cotxes més, a banda dels autocars, amb les conseqüents necessitats d'aparcament. El veïnat reclama un pla de mobilitat seriós.

El club blaugrana ha intentat camuflar les seves intencions com un oferiment d'equipaments per a la ciutat; fins i tot ha enviat cartes als veïns. Aquests, però, ho tenen clar. Joan Laporta —com abans Josep Lluís Núñez— "enganxa els veïns de les Corts".

CATALUNYA // DIA MUNDIAL DE L'ANIMAL DE GRANJA

Protestes contra el maltractament animal

✉ Oriol Matadepera

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dijous 11 d'octubre tenia lloc la commemoració del Dia del Vegetarianisme i del Dia Mundial de l'Animal de Granja. Diferents associacions i col·lectius van fer accions de protesta per les condicions de vida dels animals, contra els espectacles amb animals i per l'alliberament d'aquests. Ja fa temps que les accions per l'allibera-

ment animal se succeeixen arreu. Són conegudes les "performances" de l'associació Animaturalis contra els quiosquets de venda d'animals a les Rambles de Barcelona, protesta que es va repetir el passat dijous. Poc abans d'aquest dia mundial, "Animal Rights Milita" reivindicava una acció coordinada a tot l'Estat espanyol contra la multinacional farmacèutica Novartis per la seva relació amb el laboratori d'experimentació animal Huntingdon

Life Sciences (HLS). Més de 40 tubs del producte Voltaren van ser contaminats amb àcid, recomanant a l'empresa que els retiri del mercat per precaució. Aquest col·lectiu afirma que la propera vegada no avisarà i que l'empresa GlaxoSmithKline també pot rebre un sabotatge similar si no trenca la relació amb HLS.

D'una altra banda, el dilluns es va presentar a Sitges (Garraf) el documental *Animal* on es mostren

imatges de curses de braus intercalades amb testimonis de persones de l'art, la cultura i d'associacions de defensa animal. El documental ha estat guardonat amb el premi especial del jurat de Festival de Cinema Internacional dels Drets, el primer festival de cinema animalista i dels drets humans a Europa, que es celebra a Ucraïna. El col·lectiu Acció Vegana acaba de publicar un DVD amb set vídeos sobre l'alliberament animal i les accions del

Front d'Alliberament Animal. Es pot veure l'alliberament de gairebé 1.000 animals de la Universitat de Califòrnia (EUA) el 1985 i diferents accions de sabotatges econòmics.

El Partit Antitaurí contra el Maltracte Animal (PACMA) recorda que encara hi ha temes pendents com el tancament de la plaça de bous de Barcelona, la supressió dels correbous a les Terres de l'Ebre i la expropiació de la granja de micos de Camarles (Tarragona).

ALT PENEDÈS // L'ESTAT PREVEU CONSTRUIR TRES PEATGES A LA COMARCA

La CUP de Vilafranca rebutja la construcció de peatges

Directa Alt Penedès
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Vilafranca del Penedès ha presentat una campanya sota el lema "No als peatges de Vilafranca: alliberem el Penedès", en què mostra el seu rebuig al projecte presentat a finals de l'any passat pel Ministeri espanyol de Foment. Aquest projecte preveu la supressió del peatge de Martorell però, alhora, contempla la creació de tres zones de peatge a les sortides i entrades de l'autopista AP-7 al municipi de Vilafranca.

La supressió del peatge de Martorell contempla la creació de tres zones de peatge a Vilafranca

L'equip de govern municipal (PSC) va presentar les seves al·legacions al projecte el passat mes de juliol, sense informar-ne a la resta de partits ni a la població. En aquestes al·legacions, el govern de Vilafranca demana que la construcció tingui el mínim impacte ambiental possible i que els peatges siguin gratuïts per als vilafranquins. La CUP no va tenir coneixement de l'existència del projecte i de les al·legacions fins fa uns dies, i és per això que, ara, ha decidit endegar una campanya que pretén informar la gent de les intencions dels governs espanyol i municipal.

La campanya es basa en dues qüestions clau. La primera és el gran impacte que suposaria la creació dels peatges sobre el

Els participants a la roda de premsa van mostrar els plànols del projecte.

territori, ja que el projecte preveu construir en sòl no urbanitzable. Una previsió que l'equip de govern ha acceptat sense consultar res a ningú. I aquesta és l'altra qüestió: la manca d'informació i la nul·la participació ciutadana en el projecte. A la nota de premsa, la CUP assegura que "amb aquest gest, l'equip de govern ha negat a la població el dret d'opinar i de decidir sobre el futur del nostre territori" i insisteix que els principis de democràcia participativa han de basar-se en un model de transparència informativa. En aquest sentit, el regidor de la CUP, Otger Amatller, considera que "si l'Ajuntament informa públicament de la construcció d'escoles o hospitals, hauria de fer el mateix quan es tracta de la creació de nous peatges que han d'afectar tota la comarca".

Antecedents

A finals dels anys 90, un centenar d'institucions i entitats penedesenques van signar la Declaració de Gelida amb la intenció de rebutjar el pagament de peatges. L'any passat, el Consell Comarcal de l'Alt Penedès va presentar 10.700 signatures a Foment, demanant la gratuïtat del peatge de Martorell. Una iniciativa que va quedar en no res. Ara, el motiu

principal del projecte presentat pel govern espanyol és la supressió del peatge de Martorell, però també la previsió de crear-ne tres més, que afectarien, a més de Vilafranca del Penedès, els municipis de Sant Sadurn d'Anoia i de Gelida. Un projecte que, segons la CUP, "representa la culminació i la consolidació del sistema de pagament de l'Autopista del Mediterrani per part de la població

penedesenca". La construcció d'aquests peatges s'emmarca en els projectes de grans infraestructures que es duen a terme, des de fa uns anys, a tot el país. Aquestes poden ser el Tren de Gran Velocitat, el Quart Cinturó o la Línia de Molt Alta Tensió. "L'experiència ens demostra -expliquen els portaveus de la CUP- que les accions de denúncia i protesta s'han de dur a terme des de bon principi, ja que com més avançat es troba el projecte, més difícil és aturar-lo". I és per això que un dels objectius de la campanya és informar sobre les intencions del Ministeri de Foment a tota la població i que aquesta es mobilitzi el més aviat possible.

L'objectiu de la campanya és informar sobre les intencions del Ministeri de Foment a tota la població

"L'ajuntament ha de liderar el front comú perquè desaparegui el peatge", diu Otger Amatller, que també explica que la voluntat de la campanya és englobar el màxim nombre d'entitats i institucions de la comarca. L'únic requisit és estar d'acord amb els dos objectius bàsics, que són, per una banda, la retirada del peatge de Martorell -tal com ja fa temps reivindica la població penedesenca- i, per l'altra, que es retiri el projecte presentat per Foment. A més, la campanya vol que les institucions es posicionin de manera ferma i clara en contra del projecte i mostrin el seu rebuig oficial al Ministeri espanyol. ☎

LA GARROTXA // POLÈMICA PER LA DESTRUCCIÓ DEL MEDI EN EL TRAÇAT DE L'EIX VIC-OLOT

La Vall d'en Bas es mobilitza contra el traçat de l'eix Vic-Olot proposat per la Generalitat

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Una seixantena de tractors i més de cent persones van participar dissabte a la marxa lenta convocada per l'Ajuntament de la Vall d'en Bas, Unió de Pagesos i les cooperatives agràries de la vall i amb el suport de la plataforma Salvem les Valls. És la primera de les mobilitzacions anunciades contra el traçat proposat per la Generalitat pel tram final de l'eix Vic-Olot per la Garrotxa, que ha de travessar la Vall d'en Bas

Volen fer passar la carretera pel centre de la plana de la Vall mig soterrada per un fals túnel

des de la sortida del túnel de Bracons. Segons el portaveu de Salvem les Valls, Raül Valls, l'assistència a la marxa es valora molt

positivament, donat que va ser convocada tot just dijous, com una reacció a la carta enviada pel secretari de mobilitat Manel Nadal als ajuntaments de La Vall d'en Bas i de Les Preses el dilluns.

Carta de Manel Nadal

En aquesta carta, que Salvem les Valls va fer pública, el secretari de mobilitat afirma que a finals d'octubre vol prendre una decisió sobre l'alternativa a portar a terme, i insta als ajuntaments afectats a posar-se d'acord a favor de la opció que ell defensa, con-

sistent en fer passar la carretera pel centre de la plana de la Vall mig soterrada mitjançant un fals túnel. Segons les entitats convocants de la marxa, aquesta alternativa "comporta danys a l'aquífer, suposa una greu agressió al territori i interromp l'activitat agrària", en ocupar les millors terres de conreu de la vall. La Generalitat es posiciona a favor d'aquesta alternativa en front d'una altra que passaria per l'est del municipi de les preses i a l'interior de la zona muntanyosa de la Marboleny, amb més metres de túnel i un menor

impacte. Per Salvem les Valls, amb la carta queda clara quina és, des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, la idea que es té de "consultar al territori: la lògica està clara, es pren la decisió, és consulta al territori, es duu la situació a un cul de sac, es deixa passar el temps i, finalment és comunica la decisió ja prèviament presa insinuant incompetència dels consultats i manca de capacitat d'acord". Tant la Plataforma Salvem les Valls com Unió de Pagesos ja han anunciat més mobilitzacions. ☎

BERGA // JUDICI PER L'ASSASSINAT DE JOSEP MARIA ISANTA

La polèmica s'instal·la al judici pels fets de la Patum de 2005

Directa Berguedà
/bergueda@setmanaridirecta.info/

Dues setmanes després del seu inici, el judici per l'assassinat de Josep Maria Isanta a la Patum de Berga continua a l'Audiència Provincial de Barcelona. Un total de nou majors d'edat s'enfronten a una petició fiscal que pot arribar als 53 anys de reclusió. Cal recordar que sis menors d'edat ja es troben actualment complint unes penes que oscil·len dels tres a set anys d'internament.

Els nombrosos testimonis que ja han declarat a les dependències judicials han coincidit en afirmar que el grup agressor estava format per una vintena de persones. Aquestes encerclaven a les seves víctimes, escollides aleatòriament entre els assistents a la zona gestionada pels col·lectius berguedans. Uns agredien i els altres pro-

Els testimonis han coincidit en afirmar que el grup agressor estava format per una vintena de persones

curaven que ningú pogués trencar el cercle per seguir l'agressió amb total impunitat.

Les amenaces cap a joves de la capital berguedana continuen. El dia 11 d'octubre, quatre testimonis del cas van denunciar als jutjats haver estat objectes d'amenaces per part de l'entorn familiar d'un dels acusats, Raül.B.B. Al mateix acusat se li havia interceptat una

conversa telefònica, amb la seua mare, on afirmava: "Parece que hayamos matado al hijo del Rey, en vez de a un subnormal". L'acusat va negar reconèixer la seva veu a la gravació efectuada pels Mossos d'Esquadra.

Polèmica magistrada

Tanmateix, el procés judicial sembla enquistat en la polèmica gràcies en gran part a la col·laboració de la magistrada presidenta del tribunal, Anna Ingelmo. Aquest personatge va obligar a canviar d'idioma a un dels testimonis que s'expressava en català, tot esgrintint que els acusats no l'entenien. La jutgessa va argumentar que prevalia el dret a escoltar i entendre les proves dels presumptes agressors per sobre del dret a declarar en una de les llengües oficials de Catalunya.

Arrel d'aquesta intervenció, Alfons López Tena, membre del

Consell General del Poder Judicial i Montserrat Comas, vocal del Poder Judicial, a més de l'Associació de Juristes en Defensa de la Llengua, van presentar diverses denúncies que han estat arxivades de forma fulminant per part del Consell General del Poder Judicial (CGPJ). L'únic que sembla haver provocat aquesta iniciativa contra la discriminació lingüística són noves amenaces per part de grups feixistes. Montserrat Comas ha rebut una carta anònima a la seu del CGPJ on s'hi poden llegir fragments de l'alçada de: "els fets de Sant Llorenç Savall, Berguedà i Tarragona seran un joc de nens comparat amb el gegantesc Gualdajara que organitzarem, rebentarem aquest taifa per tal que, d'una vegada, tingueu la cura d'humilitat que necessiteu".

Al tancament d'aquesta edició, l'última jornada judicial havia estat protagonitzada per l'hipòcri-

Directa Berga

Placa d'homenatge a Isanta

ta victimisme de les declaracions de diversos mossos d'esquadra, que van admetre haver rebut fins a tres trucades abans de la seva actuació, però, que al presentar-se al lloc dels fets, no van ser ben rebuts: "la gent estava molt exaltada i, fins i tot, ens van llençar gots de cubata".

Mentrestant, i segons d'altres testimonis presencials, Pep Isanta agonitzava a pocs metres de l'espai on es va produir l'agressió, auxiliat únicament pels seus companys. ☺

GIRONA // ELS MOSSOS SEGUEIXEN IDENTIFICANT PERSONES ACUSADES D'INJÚRIES

L'Audiència cita nou persones més per la crema de fotos

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

L'Audiència Nacional, a través dels Mossos d'Esquadra, va citar el passat dilluns a nou persones més en relació a la crema de fotografies del rei. Actualment dinou persones ja han comparegut a l'Audiència Nacional per haver participat en una crema col·lectiva de fotos del rei en solidaritat amb els dos primers acusats de cremar fotos durant les jornades antimonàrquiques fetes a Girona. La investigació que estan portant a terme els Mossos d'Esquadra no està encara tancada i s'esperen noves citacions, segons membres d'Alerta Solidària. Des de la Fiscalia de l'Audiència Nacional s'està, però, intentant que les persones citades per la crema de fotografies solidària no siguin imputades per un delictes d'injúries a la corona, que comporta penes de

presó, sinó que siguin només multes econòmiques. Aquest canvi per part de la Fiscalia és, segons els membres organitzadors de la campanya, una forma de treure pressió mediàtica i resso a la iniciativa de desobediència civil que s'havia iniciat a nivell dels Països Catalans contra les decisions judicials de l'Audiència. Per altra banda, també s'està esperant la decisió de l'Audiència per si es considera competent per cridar a declarar un jove de Figueres acusat de fer pintades amb el lema "jo també cremo el rei", ja que el Jutjat d'Instància ha considerat que era un tema que s'havia de portar des de Madrid. Des de diversos col·lectius de Figueres es denuncia l'actuació dels municipals per la detenció del jove quan anava pel carrer i també la dels Mossos d'Esquadra, per haver redactat un informe amb la clara intenció de criminalitzar el jove acusant-lo d'injúries a la corona. ☺

El passat 12 d'octubre a Lleida es va cremar una imatge de Felip V

Edu Bayer

La reflexió

Els píxels de la justícia. Sobre fotos i foc

FGM

Dijous a la tarda. Tota la família dorm, aprofito per escriure uns correus. Sona el telèfon. Són els Mossos d'Esquadra. M'han citat per dilluns a l'Audiència Nacional. Divendres és festiu, no sé com ho comunicaré a la feina. Parlo amb gent, no sóc l'única persona, vuit companys més estan també imputats pel mateix motiu, per cremar

una foto. Definitivament està fet amb "mala llet". Els Mossos d'Esquadra han assenyalat diferents moviments socials de comarques gironines i ens faran pagar la campanya per la Núria o per l'operació estany, la resistència antimonàrquica, l'independentisme, les cases okupades... (qui la fa la paga! qui juga amb foc es crema!).

Dilluns, som a Madrid. Entrem a l'Audiència Nacional, edifici de

l'antic Ministeri d'Educació (ara l'educació és una altra, la dels pals i les porres). L'espera es fa eterna, més d'una hora. L'excusa és que no ha arribat el traductor de català. Quan el veiem ens diu que l'acabaven d'avisar. És la petita vendetta d'en Marlaska per no voler utilitzar l'espanyol ("idioma oficial del Imperio").

Ens criden, d'un en un. Entrem amb dignitat (empremem la que

faci falta). Ens rep un home llefiscós, sembla tret d'una pel·lícula de Tim Burton... és l'avi de la família Adams. És el jutge Grande Marlaska. Segueixen les mostres d'apatia. Les preguntes, les que esperàvem. Les respostes, les que esperàvem. Ho acceptem tot. Em sorprèn quan m'ensenyen la meua foto... estic irreconeixible! No s'em veu la cara!. Després de l'interrogatori altres companys

em diuen que els hi va passar el mateix... un em diu que a la foto la seva cara era un píxel. És evident, primer van decidir que ens imputarien i després ens van buscar a les fotos.

Sortim. Com era d'esperar, ens deixen en llibertat però amb càrrecs. Ningú es lamenta... no som els únics, molta altra gent ha passat per aquí. La solidaritat ens ha fet forts.

LLEIDA // MILERS DE PERSONES REIVINDIQUEN LA DEFENSA DEL ROSER

Èxit de la marxa independentista del passat 12 d'octubre a Lleida

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Entre 1.500 i 2.000 persones es van manifestar el 12 d'octubre a la capital de ponent en defensa de l'antic convent del Roser, en una mobilització que feia anys que no es vivia. La marxa va sortir de la plaça de la Sardana, al peu de la Seu Vella, on durant la tarda s'hi havien fet tot un seguit d'actuacions de cultura popular —gralles, bastons, música, danses i gegants— i jocs per a totes.

Entre reivindicacions, música i molt bon ambient, la manifestació va baixar pel carrer Cavallers, passant per davant del Roser. Al peu del carrer va cremar una gran imatge de Felip V. També la Paeria va ser objecte de crítica pel plans de futur que tenen sobre l'antic convent. Els actes es van acabar a la plaça Sant Joan amb parlaments de Ramon Usall, historiador i cap de llista de la CUP en les anteriors eleccions municipals, una portaveu de la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" en la qual s'emmarcava aquest acte, i les actuacions de Feliu Ventura, Skallivada, Ara Mateix i Mall. La jornada estava organitzada per l'Esquerra Independentista lleidatana -CUP, AJLL, Casal Ocell Negre i SEPC- i comptava amb el suport del CSA La Maranya i d'altres organitzacions independentistes d'àmbit nacional.

El 12 d'octubre de 1707

La ciutat de Lleida queia l'11 de novembre de 1707 a mans de les tropes de Felip V tot deixant milers de víctimes, però l'episodi més sagnant va ser el setge al convent del Roser, on s'hi havien refu-

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Un dels espectacles de balls tradicionals, 2. Capçalera de la manifestació baixant fins al casc antic, 3. Llarga columna de manifestants i 4. La mobilització al centre de la ciutat.

giat unes set-centes persones. Es calcula que poques van sobreviure a la massacre. Els fets van passar la nit del 12 d'octubre. Des de llavors aquest edifici s'ha convertit en tot un símbol de la resistència als borbons i de reivindicació nacional.

El projecte de Parador al Roser

El Roser és un antic convent dominic, un dels edificis propietat de l'església desamortitzats amb les refor-

mes del segle XIX. Passava així a ser de titularitat de l'Estat i aquest en cedia l'ús a la ciutat. Des de llavors ha estat relacionat amb la cultura, allotjant l'Institut de Segon Ensenyament, l'Escola Normal de Lleida, el Museu Arqueològic, el Cercle de Belles Arts, l'Orfeó Lleidatà, l'Estudi General i l'Arxiu-Biblioteca Pública Provincial. Actualment és la seu del Museu Morera i l'Escola Municipal de Belles Arts, però ara fa tres anys,

tots els partits polítics amb representació al consistori (PSC, IC-V, ERC, CIU i PP) van aprovar retornar-lo a l'Estat espanyol en una negociació amb l'actual president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, llavors Ministre d'Indústria. L'Estat vol ara convertir-lo en un més dels hotels de luxe de la cadena "Paradores Nacionales del Reino de España", situats en edificis històrics.

Quan es va saber la notícia, el Casal Independentista Ocell Negre va iniciar una mobilització ciutadana que sota el nom de "Salvem el Roser" ha comptat amb nombrosos suports i actes. Actualment es troba recorregut al Tribunal Contenciós Administratiu de Lleida. Hi ha una pàgina web on es pot fer el seguiment de la campanya reivindicativa: atzavara.net/salvemelroser

BARCELONA // MANIFESTACIÓ ULTRADRETANA IMPUNE A LA MUNTANYA DE MONTJUÏC

Els 'fatxes' alcen el braç amb permís

Enric B. A.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Montjuïc és un lloc per on passen molts turistes: hi ha bones vistes de la ciutat. També hi ha qui hi va a córrer o a passejar el gos. Però, el diumenge 12 d'octubre al migdia, a més, hi havia personatges embolicats com canelons amb banderes espanyoles. La majoria, amb el dibuix de l'aguiot franquista. Eren canelons de pollastre. Bé, com a mínim això és el que li podia passar pel cap a més d'un turista imaginatiu que veïés -de lluny- l'espectacle organitzat per Alternativa Española i Democràcia Nacional a la plaça de Sant Jordi. De més a la vora, ja era fàcil veure que no es tractava d'una convenció de canelons de pollastre: també hi havia esvàstiques, caps rapats, símbols falangistes... Però fins i tot hi havia famílies senceres, homes i dones ben vestits i gent gran amb la mirada fosca.

Enric B.

Els periodistes es miraven entre ells pensant: "Un dels meus!", i quan ningú no els sentia, feien algun comentari de la situació mig amb sorna mig amb por. La majoria es parlaven en català, però no gaire alt, no fos cas que els sentís algú dels qui no era allà per feina.

En total hi havia un miler de persones a la plaça, la majoria dretes perquè l'organització havia fet curt amb les cadires. No només hi havia membres d'Alternativa Española i Democràcia Nacional, també n'hi havia dels Peons Negres, de l'Asociación Juvenil Española, del Moviment Social Republicà, falan-

gistes diversos i feixistes per lliure. Tots junts volien celebrar "el descobriment, la colonització i l'evangelització d'Amèrica", tal com van dir els presentadors de l'acte tot just abans d'alçar-se per escoltar l'himne d'Espanya. L'historiador David Odalrich va obrir els parlaments amb una lliçó d'història poètica i gloriosa del descobriment i la "conquesta material i moral del nou món". Apologia del genocidi indígena amb un to de veu monòton que feia badallar fins i tot el feixista més disposat. Però és que l'estrella de l'acte era Manuel Canduela, el portaveu de Democràcia Nacional. Va començar aclarint al públic que la tasca dels colonitzadors espanyols a Amèrica no va ser la de matar i esclavitzar milers de persones, sinó la d'alliberar-los de la tirania que patien. Però també va lloar d'altres glòries, com "l'expulsió de l'invasor musulmà" i l'expulsió dels jueus. Després va espantar el

públic dient-los que el separatisme ja no només era un problema a Catalunya o al País Basc, sinó que també ho era a Galícia i a Castella. Per això, va enaltir el personal dient-los que calia tornar a aixecar-se, "que eren pocs, però que ja n'hi havia prou perquè a Covadonga encara havien estat menys".

Després, altra volta l'himne, el "Cara al Sol" i un jurament de fidelitat a la seva bandera. Tot amb la mà dreta ben alta, encara que els organitzadors s'afanyaven a demanar que no es fessin salutacions feixistes perquè hi havia la premsa. Ara, l'escena més aclaridora va ser després, quan un grup d'skins va estripar i intentar cremar una estelada. La majoria duïen la cara tapada com si fessin un acte il·legal i cridaven "sieg heil!" i "viva España!" amb totes les seves forces. En Manuel Canduela va baixar de l'escenari i els ho va retreure: els va retreure que ho haguessin fet davant dels periodistes. ☹

‘Teatrodentro’

Grup teatral de Quatre Camins

FOTOGRAFIES DE:
Antonio, Toni,
Paulino i Gabriel

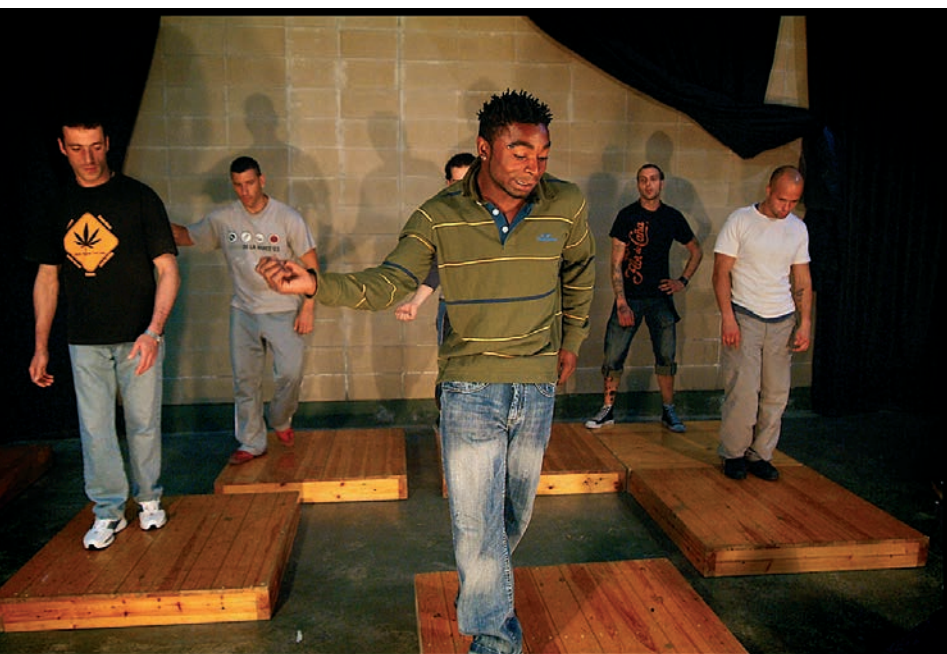
“TeatroDentro-BCN” és el projecte local que l’Associació de Teatre Social Trans-Formas ha implantat, des de fa dos anys, al centre penitenciari de Quatre Camins (Vallès Oriental) amb un grup d’interns del centre. El projecte, que inscriu la seva acció en una reflexió sobre l’espai reservat a l’educació no formal a les presons, té com a objectiu general desenvolupar la intervenció en l’àmbit penitenciari mitjançant metodologies artístiques i visuals, amb la finalitat de minimitzar el dany que produeix la privació de llibertat en l’individu; afavorir el procés d’inserció i l’educació contínua de la població penitenciària i, també, crear un canal de comunicació entre la presó i la societat civil.

Els vint beneficiaris directes (interns del centre penitenciari de Quatre Camins) que participen en la formació teatral estan involucrats en tots els nivells del procés creatiu: treball d’actor, construcció de l’escenografia i la indumentària, creació de la música i la seva interpretació en directe, i l’escriptura col·lectiva de la peça.

A partir del gener de 2007, el col·lectiu de fotoperiodistes RUIDO s’integra a l’equip de “TeatroDentro-BCN” i engega un taller de fotografia participativa amb un grup d’interns. L’objectiu és iniciar la reflexió sobre la imatge i la creació visual, integrar el procés fotogràfic a la pràctica teatral i consolidar la relació del projecte amb la societat civil a través d’exposici-

ons, publicacions i projeccions visuals. Les intervencions dels interns sorgeixen de propostes discutides pel grup. A més, a través de la fotografia participativa, el col·lectiu RUIDO difondre l’ús de la fotografia com a instrument de treball i afavorir l’accés als col·lectius que normalment no tenen accés, sobretot, per acostar-los a espais de producció cultural.

Aquest reportatge és una de les propostes elaborades pels mateixos interns, que han participat en el procés col·lectiu del muntatge teatral “Caminos de la vida” el mes de juliol al centre penitenciari de Quatre Camins.

teatre és un acte social, col·lectiu. En un espai tancat com la presó, el teatre es basa en la relació entre els individus i dona forma a un context col·lectiu dins el qual cadascú actua, té un espai i és necessari pel conjunt. El teatre com a experiència i espai físic ens permet crear móns en els quals podríem viure constantment. Espais, universos, moments artificials –la ficció–, propers, concrets, paral·lels a la vida –la realitat– i que s'aproximen sense confondre's.

imatges produïdes amb els in-
propi grup. Mitjançant projectes
IDO es proposa l'objectiu de
ent d'expressió i comunicació per
ent no tenen veu en la societat i,
cció cultural i de socialització.
ostes de projectes fotogràfics
fet un seguiment de tot el
olacao Bar", estrenat el passat
atre Camins.

MARINA ALTA // CATÀSTROFE A LES VALLS DELS RIUS GIRONA, GORGOS I ALGAR

La petjada urbanística amplifica els efectes de les riuades a Alacant

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Aquest cop, les previsions meteorològiques van ser encertades. Les comarques de la Marina Alta, la Marina Baixa, La Safor, el Comtat i la Vall d'Albaida feia 48 hores que estaven alertades de la possibilitat de precipitacions de prop de 200 mm en 24 hores. La vesprada de l'11 d'octubre va començar a ploure amb intensitat a la ciutat de València, on es van recollir 167 mm, però la matinada del 12 d'octubre va arribar la màxima intensitat de la tempesta a les muntanyes del prelitoral de les comarques frontereres entre València i Alacant. Les serres d'Alfaro i Aitana van actuar de palanques

“La mala ordenació del territori i la brutícia acumulada a les lleres varen ser dos factors clau”

potenciadores del poder de la gota freda, instal·lada sobre la vertical del cap de la Nau. A les capçaleres dels rius Girona, Gorgos i Algar es van enregistrar diluvis d'entre 300 i 400 mm de pluja, en gran mesura caiguda en un interval d'entre sis i vuit hores. Tot i l'elevada intensitat de la tempesta, no es tractava de pluges extraordinàries. Als arxius climàtics de l'àrea afectada, podem trobar episodis similars o superiors en, almenys, una desena d'ocasions durant el segle XX. Els efectes devastadors es van multiplicar per l'empremta del creixement urbanístic als vessants de les muntanyes, a les lleres de les rieres i a les planes inundables de les desembocadures.

Parcs eòlics i incendis

Dues de les causes d'erosió del terreny més incisives sobre la disminució de la seva capacitat d'absorció d'aigua de pluja són els reiterats incendis forestals i la instal·lació d'enormes parcs eòlics al capdamunt de les carenes de les serres de l'Almudaina i Alfaro, a les comarques del Comtat i la Marina Alta. La col·locació dels grans molins de vent de prop d'un centenar de metres d'alçada es fa just en el punt on hi ha els trencants d'aigua i, per tant, al lloc d'inici de l'erosió. Si en aquest punt s'elimina la poca vegetació originària existent, la força de l'escorrentia fluvial descendent incrementa i les petites pedres n'arrossegueu de més grans, que provoquen una força de desgast sobre la superfície molt superior. De moment, la forta oposició ciutadana al projecte de parcs eòlics que la Generalitat Valenciana vol construir, sota la denominació de Zona 14, ha

A la imatge de l'esquerra podem veure el barranc de l'Infern, indret on es va iniciar l'enorme rambla d'aigua que va escombrar tota la vall del riu Girona. A la dreta, efecte de la riuada sobre la línia ferroviària del Campello l'any 1987.

Valencia Viva

impedit la seva materialització. Però, la desforestació d'algunes carenes en previsió d'unes obres imminents ja és una realitat. L'aigua que baixa per aquests vessants abruptes i sense vegetació, en el seu camí cap a les lleres de les rieres, es troba amb terrenys molt danyats pels focs forestals que, estiu rere estiu, han calcinat la vegetació, formada principalment per grans matollars, maquis i garriga. A la base de les serres, l'aigua agafa més velocitat en caure verticalment per alguns dels barrancs (com ara el barranc de l'Infern, al naixement del riu Girona) i, a partir d'aquí, comença la seva circulació per les zones poblades.

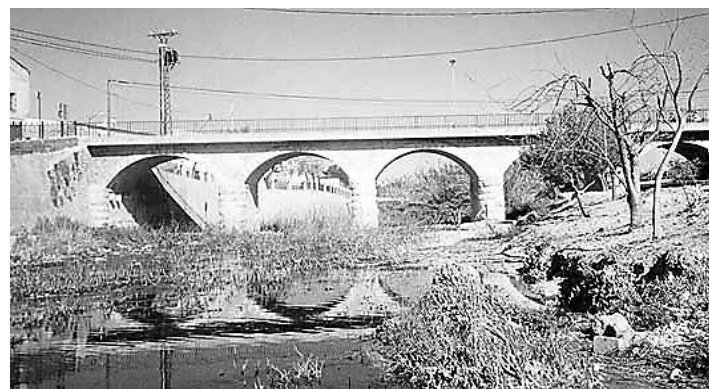
Urbanitzacions i asfaltat

La creixent aparició d'urbanitzacions per a segones residències a les valls d'aquestes rieres mediterrànies ha estat una de les fonts d'enriquiment de les empreses del totxo, promogudes i potenciades des de la Generalitat Valenciana governada pel PP, però també com a font de finançament de molts consistoris governats pel PSPV i pel Bloc (El Verger, Calp, Beniarbeig, Pego i d'altres). Segons manifesta el geògraf Enric Moltó, de l'Institut de Geografia de la Universitat d'Alacant (UA), “la mala ordenació del territori i la brutícia acumulada a les lleres varen ser dos factors clau a les inundacions”. El gran nombre de quilòmetres quadrats de superfície asfaltada (carrers d'urbanitzacions i carreteres

d'accés) disminueix la capacitat de retenció del sòl i, en conseqüència, incrementa el volum d'aigua, que s'afegeix a gran velocitat al cabal de la cresta destructiva d'una gran riuada. Però, un cop la riuada comença a circular per les zones habitades, també incorpora elements que la fan més perillosa i catastròfica.

Els efectes al litoral

Un cop la crescuda sobtada del riu Girona va superar les poblacions de Beniarbeig o El Verger, l'aigua més calmada va buscar la desembocadura. Els rius Gorgos i Algar també ho van patir, tal com han fet històricament al llarg de segles i mil·lennis. Ara, però, es van trobar amb un greu obstacle, el de les urbanitzacions a primera línia de costa. Els xalets adossats i edificis d'apartaments de les Marines de Dénia i les Salines de Calp van quedar rodejats durant hores per una massa d'aigua que va ocupar les originàries planes inundables, confonent-se amb la superfície del mar en alguns trams. La construcció d'urbanitzacions i hotels a Calp ha estat fortament contestada els últims anys, especialment a la zona de les Salines. Els terrenys de propietat privada es van vendre a una promotora immobiliària. Ara, el Ministeri de Medi Ambient assegura que protegirà una part dels terrenys, però gran part dels hotels i xalets ja han estat construïts i només se'n podrà limitar el creixement i l'expansió. ☺

El pont de Beniarbeig

Una de les imatges més difoses de les inundacions del passat 12 d'octubre a Alacant va ser l'ensorrament de l'antic pont de Beniarbeig. El mateix consistori de la petita població de la Marina Alta travessada pel riu Girona té dades per certificar que molts elements del creixement urbà van maximitzar els danys de la tromba d'aigua. Segons consta als documents oficials, la construcció d'aquest pont data d'entre 1913 i 1916. Tan sols tres anys després de la seva entrada en funcionament, una enorme riuada que va arribar fins als cinc metres d'alçada per damunt del seu nivell habitual va desfalcgar els fonaments d'alguns habitatges propers al pont i l'aigua va arribar a creuar per sobre la calçada i les baranes superiors. Però el pont no es va ensorrar. En la recent riuada, tot va anar diferent. Les cases i els murs de contenció

es troben molt més a prop de la llera, ja que el sòl s'ha revaloritzat i s'han concedit permisos de construcció que tenen en compte períodes de retorn de riuada de tan sols 50 anys (el període de retorn és el nombre d'anys que es preveu que trigarà a repetir-se una riuada catastròfica. Les mesures de prevenció més taxatives els situen en períodes de prop de 500 anys per maximitzar la protecció de les noves construccions), fet que encapsula i constreny el trajecte de les aigües braves provinents de la serra d'Alfaro. Ara, les rieres arrossegueu vehicles aparcats als camins i les urbanitzacions, que colpegen els ponts i els fonaments de les cases, tot debilitant-los i accelerant el seu ensorrament. També s'hi acumulen canyissars, per la manca de cura de les lleres arran del progressiu abandonament de terres agrícoles.

CATALUNYA // DOS ANYS D'ESPERA PER UNIVERSALITZAR ELS SERVEIS, ENMIG DE MOLTS INTERROGANTS

S'aprova una nova llei de Serveis Socials amb excés de maquillatge

☞ **Sílvia Álvarez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Llei de Serveis Socials catalana, aprovada el passat 3 d'octubre pel Govern de la Generalitat, marca una fita important, ja que pretén posar les bases per a constituir el quart pilar de l'Estat de Benestar a Catalunya, al costat de l'educació, la salut i les pensions. La normativa entrarà en vigor l'1 de gener del 2008, però trigarà set anys en desplegar-se.

La llei estableix el dret subjectiu, universal i exigible als serveis socials, però buit de contingut i concreció

És obligat plantejar-se en quina mesura la llei dona l'impuls que els serveis socials necessiten. La majoria de les entitats del sector coincideixen en que la nova legislació suposa un pas endavant en el sistema de serveis socials, tot i que el resultat dependrà de l'orientació que se li doni, del desplegament normatiu i dels recursos que s'esmercin.

Uns serveis socials per a tothom?

La nova Llei de Serveis Socials es regeix pel principi de la universalitat, garantint a totes les persones amb necessitats socials el dret d'accés als serveis socials, el que suposa l'obertura del sistema a les classes mitjanes que fins ara quedaven excloses per raons de renda. D'aquesta manera s'intenta superar la situació que actualment caracteritza en bona part els serveis socials: un ús marginalista que pot generar estigmatització dels usuaris i crear en la població de baix nivell econòmic la percepció de que les seves possibilitats d'accés als serveis es veuen amenaçades per nous col·lectius de població amb més necessitats, com les persones immigrants.

La universalitat dels serveis socials és una reivindicació històrica de les entitats del sector. Tot i això, tal com afirma la Taula d'Entitats del Tercer Sector (plataforma de 2.000 entitats), sense una planificació contínua de cobertura de serveis que respongui a les necessitats actuals i previstes, i un fort increment de recursos en els pròxims anys, la universalitat no es podrà fer efectiva.

Cal tenir present que la universalitat d'accés no exclou el fet que els usuaris paguin una contraprestació econòmica. Aquest és un punt que desperta inquietud

Les persones d'edat molt avançada, amb dependències i minusvalies seran les primeres destinatàries.

Sergi Bernal

entre algunes entitats, ja que pot amenaçar l'efectiva consecució de la igualtat d'oportunitats.

Un nou dret ciutadà en construcció

La nova llei reconeix el dret subjectiu als serveis socials, trencant amb la situació que fins ara havia caracteritzat el sector. La legislació anterior establia el dret als serveis socials, però el supeditava a la disponibilitat de recursos econòmics i no a la necessitat de cada persona, com correspondria als drets subjectius.

Per tant, no es precisa a què té dret cada persona i en quines condicions

Segons la Taula d'Entitats del Tercer Sector, garantir el dret subjectiu als serveis socials suposa que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya coneguin a què tenen dret: a quines prestacions i serveis i en quines condicions i característiques. Per tant, caldria comptar amb una cartera de serveis socials aprovada amb rang de llei. En aquest punt la nova llei de serveis socials es queda curta. Introdueix la cartera de serveis com a instrument per assegurar l'accés a les prestacions i presenta en l'annex un catàleg de serveis i de prestacions, però deixa en mans de les disposicions

reglamentàries la definició de la cartera de serveis que determinarà el conjunt de prestacions, la població a la que va destinada cada una d'elles, els perfils i les ràtios professionals. Per tant, la llei no precisa a què té dret cada persona i en quines condicions.

Així mateix, els sindicats majoritaris afirmen que la llei no aclareix prou el grau d'exigibilitat dels serveis i difícilment s'equipararen els serveis socials amb l'educació i la sanitat.

L'atenció a la dependència en el redactat de la nova llei

Segons la nova normativa, la cartera de serveis socials que el Govern aprovi inicialment (amb la llei anual de pressupostos) ha de prioritzar els serveis que permetin a les persones amb dependència gaudir de la major autonomia personal possible, incloent-hi les prestacions tecnològiques, l'assistent personal i l'atenció domiciliària, i també els programes de desenvolupament comunitari. D'aquesta manera les prestacions en l'àmbit de l'atenció a la dependència i la promoció de l'autonomia s'integren en el Sistema Català de Serveis Socials. Una de les fites és aconseguir arribar a atendre el 4% de les persones amb 65 anys o més amb el servei d'ajuda a domicili, un objectiu que s'havia marcat el govern pel 2007 i que encara estem lluny d'assolir.

El professional de referència

Una de les principals novetats que aporta la Llei de Serveis Socials és la creació de la figura del professional de referència per a l'atenció

L'impacte de la llei en els professionals del sector

Es preveu que la Llei de Serveis Socials tingui un impacte directe en la creació d'ocupació. S'estima que, cap a l'any 2015, haurà generat prop de 53.000 nous llocs de treball. Cal considerar, més enllà de les estimacions quantitatives, la qualitat dels llocs de treball que es generaran, tenint en compte que el sector es caracteritza per una elevada precarietat en l'ocupació. Gran part d'aquests llocs de treball seran en l'atenció a domicili, on existeix una gran diferència entre les condicions sociolaborals del personal que està contractat directament per les administracions públiques i el que treballa per a empreses subcontractades (salaries més baixos i molta successió d'empreses).

L'anunci d'una disminució de les ràtios de professionals per habitants, amb una dotació de tres diplomats en treball social i dos diplomats en educació social per cada 15.000 habitants (actual-

ment estem en 1,8 i 1 respectivament), és positiu en tant obre les portes a un major marge d'acció dels professionals, permetent un millor seguiment i recolzament a les persones usuàries, i disminuint les llistes d'espera.

No obstant, per a poder actuar des de la prevenció i la dimensió comunitària, tal com planteja la llei, entenent que s'ha d'incidir prioritàriament sobre les causes dels problemes, caldrà assegurar que la dotació de professionals permeti anar més enllà de l'atenció assistencialista i d'un caràcter excessivament informatiu dels centres de serveis socials. A la vegada, caldrà fer partícips als professionals de tots els processos de canvi, rebent una major informació i obrint vies per a la seva participació, així com dotar-los dels recursos i eines necessàries per a fer front al previsible increment de la demanda de serveis.

de les persones en matèria de serveis socials, una figura similar a la del metge de capçalera en l'àmbit de la salut. D'aquesta manera, segons s'afirma des del Departament d'Acció Social i Ciutadania "totes les persones i famílies que acudeixin als serveis socials tindran assignat un o una professional de referència, que les orientarà en totes les gestions que necessitin al llarg de la seva vida i que les avisarà quan hagin de fer

un nou tràmit o hi hagi un nou ajut o servei disponibles". Aquest element pot contribuir a la normalització dels serveis socials, sempre i quan es garantitzi l'accés universal i aquest no es vegi frustrat pel racionament de l'oferta.

Per a que la figura del professional de referència pugui garantir una efectivitat en el servei caldrà concretar també els mecanismes per a la coordinació interdepartamental i el treball transversal. ☐

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

BURKINA FASO // VINTÈ ANIVERSARI DE L'ASSASSINAT DE L'EXPRESIDENT AFRICÀ

Sankara i el país dels homes íntegres

✉ **Jordi Sant Gispert**
/Barcelona/

És més que probable que la denominació d'Any Sankara o de Thomas Sankara no soni a res en una Europa tan llunyana culturalment d'Àfrica com ho està de propera geogràficament. Però, 20 anys després de l'assassinat de l'anomenat Che africà, a moltes ciutats africanes encara trobarem samarretes estampades amb el record, no molt llunyà, del Pare de Faso. Més a prop nostre s'ha creat un Comitè Internacional Any Sankara amb l'objectiu de donar a conèixer a tot un món, sovint massa amnèsic, la figura i el funest desenllaç de la vida d'aquest líder africà.

Una figura molesta

Eren pocs els presidents d'estats africans que a mitjans de la dècada dels vuitanta s'atrevien a rebutjar les receptes neoliberals del Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial. Encara menys els que denunciaven la mà negra d'una França neocolonial amb la vista posada als recursos naturals africans. I només un el que va ser capaç de dir-ho a la cara del mateix president de la República francesa, Franç ois Mitterrand.

*Thomas Sankara
va ser un
militar d'idees
revolucionàries
decidit a canviar
el rumb de
la història
del seu país*

Thomas Sankara (1949-1987) va ser un militar d'idees revolucionàries decidit a canviar el rumb de la història del seu país. Amb l'ascens al poder el 4 d'agost de 1983, Burkina Faso, aleshores anomenat Alt Volta, entrava en una de les etapes de canvi més radical des que el 1960 havia començat el seu camí com a estat independent.

No estava sol. L'acompanyaven altres militars revolucionaris com Campaoré, Zongo i Ligani, amb els quals havia format anys enrere una organització secreta amb el nom de Grup d'Oficials Comunistes; tenia el suport dels principals partits d'esquerra, el Partit Africà per la Independència i la Unió de Lluita Comunista i, el

AFP Pascal George

Thomas Sankara, president de Burkina Faso en una roda de premsa a París l'any 1986

que és més important, va ser aclamat per un poble emmirallat per les seves idees de canvi que des de feia uns quants anys anaven calant per tots els racons del país.

Fets i paraules

Els que han seguit de ben a prop la trajectòria política de Sankara en destaquen la seva mentalitat i discurs antiimperialista que va traspasar les fronteres de Burkina. Sankara defensava la independència real africana de qualsevol tutela postcolonial. Va demostrar coherència política tant en les formes com en els fets. Preocupat per la corrupció i la ostentació de la classe política africana, va decretar que el cotxe oficial del seu país seria a partir d'aleshores ni més ni menys que un Renault 5. També es va negar a tenir un avió presidencial i, durant les celebracions de cimera internacional, demanava a homòlegs de països veïns que el passessin a recollir per l'aeroport de Ouagadougou, la capital. Durant una estada a Nova York en motiu d'una visita al Parlament de les Nacions Unides, va preferir allotjar-se a un hotel del barri de Harlem que al luxós

*Va preferir
allotjar-se a un
hotel del barri
de Harlem
que al luxós
Manhatan,
tot al·legant
que "la nostra
Casa Blanca
es troba al
Harlem negre"*

Manhatan, tot al·legant que "la nostra Casa Blanca es troba al Harlem negre".

Però Sankara va anar més enllà de les paraules i dels simbolismes i es va abocar a l desenvolupament endogen del seu país, promovent el consum de productes propis, invertint en educació o fent de la sanitat un sector primari. Les dones, per Sankara, també

tenien un gran protagonisme en la revolució. Van ocupar llocs importants dins el seu govern i, com a conseqüència, Burkina Faso va ser un dels primers països de l'Àfrica Occidental a prohibir la poligàmia i l'ablació del clitoris.

A més, va crear els Tribunals Populars de la Revolució, encarregats de jutjar els possibles casos de corrupció pública. Es va oposar als privilegis de certes autoritats tradicionals que interpretava com frens al desenvolupament del país. Tot i així, aquest fet li va comportar problemes ja que els abusos i la ineficiència d'alguns quadres militars que actuaven en nom de la revolució, van pretendre alterar una estructura social que no es podia canviar de la nit al dia.

Sankara va voler retornar la dignitat al seu poble i descontent amb el nom que havia adoptat el seu país, ja que aquest deixava traslluir una independència fictícia (el nom d'Alt Volta provenia de l'època colonial francesa), durant la celebració del primer aniversari de la revolució, va decretar-ne un canvi: a partir d'aleshores el país abandonava l'antiga denomi-

nació i passava a dir-se Burkina Faso. Burkina, en moré, significa terra; i Faso, en diula, homes íntegres. Les dues llengües més importants del país donaven nom a Burkina Faso, la Terra dels Homes Íntegres.

La prematura mort del líder revolucionari

A les 8 del vespre del 15 d'octubre de 1987, Thomas Sankara es dirigia a una reunió amb els principals oficials impulsors de la revolució. Durant l'últim any la relació entre ells s'havia tornat tensa, sobretot entre Sankara i Blaise Campaoré, els dos ideòlegs de la revolució de 1984. Quan la reunió tot just començava, amb l'absència de Campaoré, els guardaespalles d'aquest van entrar a la seu del govern i van afusellar tots els assistents, excepte un. Un cop d'estat intern, ràpid i infalible. Els cossos de Sankara i dels seus companys van ser enterrats als afores de la capital sense enrenou. L'esforç i el conseqüent domini marcial de la ciutat van aplacar qualsevol mostra de rebuig al país, tot i que a l'oest es va crear una resistència amb uns quants Comitès de Defensa on la revolució seguiria el seu camí, lluny dels excessos ideològics del seu antic company. Tanmateix, no va poder silenciar l'eco de la mort del Sankara. A les principals ciutats africanes es van succeir manifestacions a favor del líder revolucionari, que per molts havia esdevingut un model a seguir.

*Burkina, en
moré, significa
terra; i Faso, en
diula, homes
íntegres*

La relació de l'actual president de Burkina Faso, Blaise Campaoré, amb la mort de Thomas Sankara, sembla, 20 anys després, inqüestionable. Queden, però, multitud d'interrogants oberts, la majoria dels quals apunten cap a l'exmetròpoli i a la profrancesa Costa d'Ivori de Houphouët-Boigny. La França de Mitterrand, com també ho havia estat la de De Gaulle, no estava disposada a què les idees revolucionàries de Sankara arrellessin a l'Àfrica Occidental i tot sembla indicar que van patrocinar, de forma encoberta, l'allunyament de Campaoré de Sankara i l'assassinat d'aquest. ☎

La justícia encara ha d'arribar

El record de la mort de Sankara té un regust agredolç. Fa uns anys es va formar un col·lectiu jurídic internacional, amb seu a Montreal, que amb el nom "Justícia per Sankara", va presentar una demanda en nom de la família de l'expresident da-

vant la Comissió de Drets Humans de l'ONU. Aquest organisme finalment va donar la raó als demandants i va exigir, entre altres coses, que el govern de Campaoré iniciés un procés judicial que permetés aclarir les circumstàncies de la mort de

Sankara i que es modifiqués de la seva acta de defunció la causa de "mort natural", fet en el qual l'actual govern encara es basa per no admetre a tràmit cap denúncia pel seu assassinat. Fins al moment, el govern burkinabès respon amb el silenci.

ENTREVISTA // ZIGOR ALDAMA, TESTIMONI DE LA REVOLTA A BIRMÀNIA

“Els birmans coincideixen que la revolució ha de ser del poble”

Durant les últimes setmanes, Birmània ha estat protagonista de les portades de la gran majoria dels diaris d'Occident. Les imatges dels soldats birmans enfrontant-se amb els monjos budistes han fet la volta al món i han introduït un conflicte pràcticament oblidat en l'agenda de la comunitat internacional. Des que va començar la crisi actual, la cúpula militar ha anat expulsant els pocs periodistes que quedaven al país, en un intent que la brutal repressió que pateix la societat birmana quedi de nou en l'oblit. El periodista Zigor Aldama, bon coneixedor de l'actual conflicte, ha estat un dels expulsats per la junta militar.

✉ Arnau Mas
/Barcelona/

El periodista Zigor Aldama a Birmània abans de ser expulsat

El país està governat pels militars des de 1962. Quin ha estat el desencadenant de l'actual revolta popular?

Sempre que hi ha una falta de democràcia i un règim tirànic com el de Birmània hi ha raons per rebel·lar-se. En aquest cas, el desencadenant ha estat l'increment del preu del combustible i de l'oli. A nosaltres ens pot semblar una ximpleria, perquè aquí pugem la gasolina pràcticament cada dia. Però és que, allà, s'ha duplicat el preu del combustible i s'ha multiplicat per cinc el de l'oli per cuinar. Si tenim en compte que Birmània és un dels països més pobres d'Àsia, entendrem que la gent hagi dit prou.

Quin paper han jugat els monjos budistes en les protestes?

La revolució no va néixer dels monjos, sinó dels moviments estudiantils i de la societat en general. El que va passar és que, en les primeres protestes, els militars es van acarnissar amb els manifes-

“Sempre que hi ha una falta de democràcia i un règim tirànic com el de Birmània hi ha raons per rebel·lar-se”

tants. Els monjos, que són molt respectats al país, van pensar que, si hi participaven, podrien aturar les agressions. Al principi, els militars van dubtar, però després van ser igual de bruts.

Fins on pot arribar la repressió dels militars? Hi ha possibilitats

que es repeteixi un bany de sang com el de 1988?

Ja hi ha hagut un bany de sang. Es calcula que el 1988 van ser assassinats prop de 3.000 birmans. En el conflicte actual, jo no em crec que només hagin mort setze persones. Com que no hi ha periodistes dins el país, no sabem realment el que està passant ni el nombre de persones que està morint. No tenim ni idea del que està succeint...

La pressió de la comunitat internacional no està sorgint efecte...

Quina pressió? És cert que el conflicte ha arribat al Consell de Seguretat. S'ha debatut a l'ONU, però no ha sortit res en ferm. Les sancions econòmiques imposades per la UE i els EUA no semblen ser efectives.

La visita a Birmània de l'enviat especial de l'ONU, el nigerià

Ibrahim Gambari, ha servit d'algun cosa?

Ell va ser molt contundent a les Nacions Unides. No sé si va arribar a esmentar la paraula genocidi, però va parlar de brutalitat, repressió, tirania...

Unes paraules que no han estat suficients perquè Rússia i la Xina segueixin impeding una resolució del Consell de Seguretat.

A Birmània hi ha petroli, gas i pedres precioses. És un país molt ric, malgrat que la població visqui en la pobresa. Hi ha concessions per explotar aquestes matèries primeres, i són les empreses xineses i russes les que s'estan repartint el pastís.

Falten quatre dies per als Jocs Olímpics. Creu que la Xina s'arriscarà a mantenir aquest veto?

Aquesta és la meva esperança. De totes maneres, si manté el veto,

espero que per la seva banda pressioni la junta militar. Els xinesos (Aldama viu a Shanghai) tenen una mentalitat molt diferent a la nostra. Jo crec que treballaran portes endins, sense càmeres, i potser aquesta estratègia acabi essent més efectiva.

Quin és el paper que pot jugar la Nobel de la Pau Aung San Suu Kyi en la resolució del conflicte?

No està en posició de fer gran cosa. És una persona molt respectada, que va obtenir el 82% dels vots a les úniques eleccions que hi ha hagut al país (el 1990, la junta va ignorar els resultats i va empresonar els líders opositors). Si està detinguda i no pots parlar, difícilment podràs transmetre les teves idees ni dirigir un moviment d'oposició.

“Crec que els xinesos treballaran portes endins, sense càmeres, i potser aquesta estratègia acaba essent més efectiva”

És factible que la revolta acabi triomfant sense la intervenció “in situ” de les Nacions Unides?

Els birmans m'ho van deixar molt clar. Coincideixen tots ells que la revolució ha de ser promoguda pel propi poble. Rebutgen qualsevol interferència internacional a una escala com la de l'Iraq, però sí que esperen que la comunitat internacional es posi d'acord per pressionar al règim. ☺

NICARAGUA // SESSIÓ DEL TRIBUNAL PERMANENT DELS POBLES CONTRA LA MULTINACIONAL

Proposen expulsar Unión Fenosa del país

✉ Mariona Ortiz Llargués
/Managua (Nicaragua)/

L'última sessió del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP), celebrada el 12 i el 13 d'octubre a Managua contra Unión Fenosa, ha emès un dictamen contundent contra la transnacional espanyola i recomana al govern nicaragüenc l'anul·lació del contracte de distribució energètica amb l'empresa i del “Memoràndum d'intenció” signat per ambdues parts el juliol passat. Després d'escoltar les alegacions de treballadors, usuaris i afectats i informes amb dades sobre l'actuació d'Unión Fenosa, el jurat del TPP va emetre una resolució condemnatòria per a l'empresa i per l'actua-

ció del govern de Daniel Ortega. Si bé el text no és vinculant a nivell legal, sí que significa una “condemna moral i política, tant per la transnacional com pels qui permeten la seva presència al país”, va indicar Enrique Picado, representant del moviment comunal. Per la seva banda, el gerent de relacions públiques de l'empresa espanyola, Jorge Katín, va desautoritzar el TPP i va assegurar que “l'empresa no es dona per al·ludida”. El jurat recomana al govern nicaragüenc que garanteixi el respecte als drets humans, sense subordinar-los a la lògica comercial, fent ús dels instruments legals i administratius que siguin necessaris. Acusa les autoritats d'incomplir el deure que li imposa la constitució i les

Resolució condemnatòria per a la transnacional espanyola i per l'actuació del govern de Daniel Ortega

lleis nacionals de garantir l'accés dels ciutadans a l'energia elèctrica, així com d'incomplir el correcte funcionament de l'Institut

Nicaragüenc d'Energia (INE), òrgan que hauria d'obligar l'empresa a complir els acords establerts. Igualment, el jurat va acusar el govern espanyol per permetre que Unión Fenosa incompleixi, en la seva activitat econòmica a Nicaragua, els estàndards internacionals de drets humans que estaria obligada a respectar a l'Estat espanyol.

► **Casos internacionals**

Durant les sessions, el jurat també va escoltar casos d'empreses transnacionals que afecten el medi ambient i la salut de treballadors d'El Salvador, Guatemala i Hondures. Per això, en la resolució final, demana a la Secretaria del TPP fer un tribunal d'urgència que investigui les violacions dels drets

humans, especialment del dret a la vida i a la salut dels milers d'afectats per agrotòxics a Amèrica Llatina. Especialment, el cas emblemàtic dels treballadors nicaragüencs de les bananeres afectats pel nemagón i que porten anys reclamant una indemnització per les seves malalties. El TPP es va establir el 1979 com a successor dels Tribunals Russell sobre Vietnam (1966-1967) i sobre les dictadures d'Amèrica Llatina (1974-1976). Té l'objectiu de visibilitzar i qualificar en termes jurídics totes aquelles situacions en les quals la violació massiva dels drets fonamentals de les persones no troba reconeixement ni resposta nacional ni internacional. La propera sessió tindrà lloc a Lima el 2008. ☺

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Amenaça frustrada contra un periodista de 'l'Avanç' al fòrum d'Espanya 2000

Enric Borràs Abelló

Lluís Adell és el periodista de *l'Avanç* encarregat de la informació sobre l'extrema dreta i sembla que ha ferit les susceptibilitats de gent de l'entorn d'Espanya 2000. No fa gaire, al fòrum que organitza aquest grup dirigit per l'empresari José Luis Roberto, hi va aparèixer un missatge que deia "a Lluís Adell" i hi sortia un número de DNI, seguit de la paraula "salutacions" en castellà. El missatge, que no tenia cap comentari, estava signat amb les sigles DPS, corresponents a la Direcció de Protecció i Seguretat, un grup parapolicial vinculat a Espanya 2000 i que, segons *l'Avanç*, dirigeix el fill de José Luis Roberto, Miguel Roberto.

Pocs dies abans de l'aparició del comentari amenaçador a l'estil "mafiós", segons el descriu *l'Avanç*, Lluís Adell havia publicat l'article "La trama ultra en el Llevant Unió Esportiva", sobre les relacions de la directiva del club de futbol amb la patronal de la prostitució (ANELA), l'empresa de seguretat Levantina i el partit d'extrema dreta Espanya 2000. L'article d'Adell no s'estalviava noms i cognoms i esquitxava des del vicepresident del Llevant, Miguel Ángel Ruiz Sanhauja, al seu germà Javier, a José Luis Roberto, a l'*skin head* Joaquín Saludes o al germà major de la Confraria del Crist de la Bona Mort, Antonio Martín Martín.

Segons relata l'informatiu del País Valencià, aquest article és el que va escal-

far els ànims dels ultres que van amenaçar el periodista. Però cal dir que no se'n van sortir gaire bé: el DNI que van publicar al fòrum d'Espanya 2000 no era el del periodista de *l'Avanç*, sinó que era d'una altra persona amb qui coincidia amb el nom i el primer cognom. I és que havien tret el DNI de Google, on havien trobat un document oficial d'un altre Lluís Adell on sortia un número de DNI...

D'altra banda, però, cal recordar que tampoc és la primera vegada que els ultres fan servir aquest mètode per espantar algú. L'octubre de 2005 ja es van publicar noms, cognoms i fins i tot les adreces de diverses persones, suposadament vinculades amb mitjans de contrainformació del País Valencià.

L'Audiència Nacional espanyola és la millor eina per la propaganda antimonàrquica

Enric Borràs Abelló

Catalunya està de moda i és a causa de la crema de fotografies del rei. No només se'n parla als mitjans de comunicació del país, sinó que també ho fan els de tot l'Estat i d'altres països estrangers. Això sí, ho fan amb una visió tancada per les fronteres de les comunitats autònomes: no diuen res de la crema de fotografies a les Illes o al País Valencià. El francès *Libération*, a l'article "Vexé, Juan Carlos hausse le ton", publicat l'11 d'octubre, cita el precedent d'*El Jueves* per parlar dels problemes amb la monarquia espanyola i de la pèrdua d'autoritat del rei d'Espanya. Això sí, com en la majoria d'articles dels mitjans de comunicació estrangers, l'única organització independentista que s'hi esmenta és Esquerra Republicana.

Però els qui han fet més cas de tota la situació són els diaris anglosaxons, com el *Herald Tribune* que, el 8 d'octubre, publicava l'article "Spanish royals feel a chill amid protests and criticism", firmat per Victoria Burnett. Una altra vegada, parla d'*El Jueves* i explica el bon paper que va fer el rei d'Espanya durant la transició segons la versió oficial. Només es parla

d'ERC però, com a mínim, parla de les protestes de València. La qüestió principal de l'article és la pèrdua de prestigi de la monarquia de fet i l'autora acaba l'article amb una frase que diu que Espanya és un país bàsicament inclinat cap al republicanisme, però que la gent no veu necessari un canvi de sistema.

Fins i tot la revista *Time* ha parlat de la crema de fotografies feta per "joves

nacionalistes catalans" en l'article "New Challenges to Spain's King", publicat el 5 d'octubre. Es torna a parlar d'*El Jueves*, del suposat paper del rei el 23-F i d'ERC. Però l'article inclou un punt de vista nou: relaciona la pèrdua de prestigi de la monarquia amb la lluita per recuperar la memòria històrica i per trencar el silenci sobre la rebel·lió franquista. A més, dona veu als defensors de la llibertat d'expres-

sió i als que expliquen que cremar una fotografia no és un crim. La periodista Lisa Abend, que firma l'article, s'inclina cap a aquesta posició, la de defensar la llibertat d'expressió.

Aquests, però, només són alguns dels mitjans internacionals que han parlat del conflicte. La televisió britànica BBC, *The Telegraph*, el *New York Times* i molts d'altres també ho han fet. Fins i tot Reporters Sense Fronteres ha emès un comunicat en contra de l'actuació judicial per fer que el fotògraf Jordi Ribot lliurés les fotografies de la concentració antimonàrquica de Girona. El cas és que, una altra vegada, com ja va passar amb *El Jueves*, l'Audiència Nacional espanyola ha aconseguit estendre la crítica a la monarquia espanyola a l'àmbit internacional. Ha convertit les protestes en un símbol del desprestigi de la monarquia que ha donat la volta al món. L'Audiència Nacional espanyola, doncs, s'ha convertit en el millor aparell de propaganda antimonàrquica, i tot per jutjar activistes pacífics que feien protestes simbòliques. A més, l'Audiència ha aconseguit donar ressò a les protestes independentistes d'una manera que feia temps que no passava.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/ niego, 16 sants (bcn)
telf: 93392030

disco 100
c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Lapsus
espectacles
Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

ESPAI OBERT
• Obert de dilluns a divendres de 18 a 22 h.
• Col·lectius: ATECAT, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Artesano, Cooperativa de consum crític.
• Tallers de ball flamenc i informàtica.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h. Vine per participar i fer propostes. Fes-te sòcia!
Violant d'Hongria 71 1er pis. Sants, BCN.

La Maria de Valls
grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CODI POSTAL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

-Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
-Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>
-Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>
-El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>
-Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>
-Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>

-Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
-Osona <osona@setmanaridirecta.info>
-Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
-Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
-Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
-Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70
BARCELONA
GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
GUINARDÓ
Rocaguinarda Xiprer, 13
EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
SANT ANDREU
Patapalo Rubén Dario, 25
Trèvol Antonio Ricardos, 14
Quiosc Rambla Onze de Setembre, 10
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Bar La Lira Coroleu, 14
NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Valldonzella 7
SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació
CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º
IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discom Alfred Parenya, 64
MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9
MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6
PIERA
Vae Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31
REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2
SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu de Sant Boi
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria Sant Ot 1
SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5
Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8
Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12
i Avinguda del Pont 4
TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
TERRASSA
Kasalet Societat, 4
VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Diverses entitats ja preparen el Fòrum Social Català

Els antecedents de l'FSCat són la Campanya Contra l'Europa del Capital i la Guerra i el moviment contra la guerra a Iraq

Panye

Les lluites contra el neoliberalisme i les guerres són uns dels eixos principals que tractarà el Fòrum Social Català

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

A finals de setembre, el promotor del Fòrum Social Mundial (FSM) i membre del seu Consell Internacional, el brasiler Chico Whitaker, responent a una invitació de Justícia i Pau, va oferir una conferència a Barcelona on va reflexionar en veu alta sobre el moment en què es troba el Fòrum Social Mundial. Després de set anys de FSM i diverses desenes de fòrums locals, regionals o temàtics, al si de l'FSM s'hi repeteix un debat estratègic: "som un espai o un moviment?", diu Whitaker. Al seu parer, l'FSM és un espai que, en el seu moment, va ser "una invenció política que canviava la lògica, un intent de fer política no vinculat directament a la pressa de poder".

"Si nosaltres no celebrem el nostre Fòrum, n'hi haurà un que es farà segur, el Fòrum Econòmic Mundial"

Enguany, però, a les darreres reunions del Consell Internacional de l'FSM –Nairobi i Berlín–, va aparèixer un nou debat: "Cal continuar fent fòrums socials? O cal retirar-se i deixar espais perquè sorgeixin noves dinàmiques?". La resposta que ofereix Whitaker és "si nosaltres no celebrem el nostre Fòrum, n'hi haurà un que es farà segur, el Fòrum Econòmic Mundial

que se celebra cada any a Davos".

Finalment, des del Consell Internacional de l'FSM, es va emetre un comunicat que deia: "Ens comprometem a convocar una Setmana d'acció que culminarà amb un Dia de Mobilització i Acció Global el dia 26 de gener de 2008". En aquest sentit, llençaven una invitació perquè "en aquestes dates, totes i tots -dins la diversitat que és la nostra força- desenvolupin creativament accions, activitats, esdeveniments i convergències sobre els temes i amb les formes que els són pròpies". Aquesta proposta va ser recollida per l'Arcadi Oliveres que, durant la primavera d'aquest any, va fer una primera crida a persones i moviments socials dels Països Catalans de cara a la preparació del Fòrum Social Català (FSCat).

Els antecedents de l'FSCat també es troben al si del moviment antiglobalització de principis de 2000, bàsicament a la Campanya Contra l'Europa del Capital i la Guerra i en el moviment contra la guerra a l'Iraq. Segons una persona que ja està participant al procés de l'FSCat, aquells van ser "moments amb espais amplis de confluència que ara fa temps que no existeixen". I, en aquest sentit, l'FSCat vol "permetre, altra vegada, una iniciativa que aglutini diferents moviments socials".

L'FSCat es defineix com un "espai de trobada obert, divers, plural, no confessional, no governamental i no partidari. És un espai d'intercanvi d'experiències, de debat, de mobilització i d'articulació d'entitats i de moviments socials que rebutgen el model actual de desenvolupament dels pobles i que es troben en un procés permanent de recerca i construcció d'alternatives". Responent a la crida feta per l'FSM, se cele-

brarà a Barcelona entre el 25 i el 27 de gener de 2008. Entenent les dinàmiques processuals del Fòrum Social, l'FSCat ha fet una crida perquè durant la setmana anterior es facin accions descentralitzades arreu dels Països Catalans. El dissabte dia 26 es durà a terme una assemblea de movi-

l'FSCat vol "permetre, altra vegada, una iniciativa que aglutini diferents moviments socials"

ments socials i el diumenge serà un matí de mobilització. Abans, però, està prevista la celebració d'una seixantena de seminaris, proposats per diverses organitzacions, basats en quatre eixos temàtics: Lluites, estratègies i campanyes a favor dels drets socials, laborals i econòmics; Lluites, estratègies i campanyes per la defensa del territori; Lluites, estratègies i campanyes per una societat democràtica; i Lluites, estratègies i campanyes per una societat democràtica.

Què s'espera de la participació Whitaker diu que "s'ha d'acceptar la possibilitat de sortir d'un Fòrum sense haver guanyat, simplement havent après". Aquesta idea de la participació reforça la concepció dels fòrums com a espais de trobada a partir dels quals poden néixer, o no, propostes. Com diu el sociòleg Rafael

Díaz-Salazar, "l'FSM com a tal no planteja alternatives, sinó que es limita a ser l'espai on diversos moviments presenten les seves, podent articular-les o treballar en paral·lel". Com a exemple, durant la conferència duta a terme a Barcelona, Whitaker va aplaudir la recent celebració del Fòrum Mundial dels Estats Units l'estiu de 2007 a Atlanta: "va servir perquè s'adonessin que són moltíssima gent que abans no es coneixia i ara ja estan fent moltes coses".

En el cas de l'FSCat, es mirarà que els seminaris generin confluències i s'intentarà que les organitzacions proposin seminaris conjunts. Mantenint la intenció d'esdevenir un espai de trobada, una de les participants en l'organització valora positivament la possibilitat que "les organitzacions que treballen de forma sectorial decidim establir una estratègia sectorial conjunta".

"Establir acords de totes les organitzacions (deixant a banda el seu àmbit) ja és més complicat", diu, tot i que paral·lelament a l'FSCat hi haurà l'Assemblea de Moviments Socials, que es reunirà el dissabte del Fòrum a la tarda, amb la idea que "se n'extregui un calendari de mobilitzacions i una declaració".

Les tres dimensions de la justícia global

Díaz-Salazar va escriure, quan analitzava el fenomen de l'FSM, que "l'inici del segle XXI està marcat per l'emergència d'un nou sub-

jecte emancipador: els moviments socials per la justícia global". I dins de tota la diversitat de moviments, tendències, ideologies i mètodes, va saber-hi establir tres dimensions comunes. La primera és que aquests nous moviments socials lluiten per universalitzar a escala planetària els drets socials. La segona és que proposen una "justícia expansiva i integral", que incorpori dimensions ecològiques, econòmiques, de gènere, migratòries, comercials o de drets humans. I la terce-

l'FSCat ha fet una crida perquè durant la setmana anterior es facin accions

ra és que propugnen una "globalització amb justícia, ja que desitgen que el procés d'internacionalització (que s'ha creat) s'orienti a eradicar la pobresa al món". I en aquest sentit, és normal que una de les qüestions sobre les que més es reflexiona a tots els fòrums socials és "com construir un sistema de producció de béns (i serveis) que estigui al servei de l'eradicació de la pobresa i del descens de les desigualtats internacionals?".

Per contactar:

FÒRUM SOCIAL CATALÀ
info@forumsocialcatala.cat
www.forumsocialcatala.cat

Germanor tot l'any

El que va néixer com una xerrada entre amics avui és l'associació cultural Ítaca, que està engegant un projecte de creació cultural al barri de la Barceloneta

✉ **Berta Alarcó**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

“Això va començar com una conversa de bar”, engega l'Albert Meseguer, membre de l'Associació Cultural Ítaca, de la Barceloneta. Conversa d'amics del barri disgustats amb les Festes Majors, massa tancades pel seu gust. Entre copa i oliveta, i sense més mitjans que ells mateixos, somiaven amb unes festes que apostessin tant per la cultura local com per les noves tendències. “Volíem recuperar tradicions molt pròpies d'aquest barri mariner que té tanta història al marge de la ciutat, com ara els cantaires, les sardinades populars, el joc de platja “takatá”, tot combinant-ho amb espectacles moderns”, explica l'Ester Redondo, que també integra l'associació.

AC Itaca

Al llarg del Festival Ítaca es fan activitats per a totes les edats

major independència de les administracions a l'hora d'elaborar el programa.

► Obrint horitzons

Aviat, però, amb l'ampliació i afirmació del grup i del sistema assembleari de participació, el repertori d'inquietuds s'ha multiplicat. Després de l'èxit d'assistència a les festes, les 30 persones de l'organització van començar a pensar en la inversió dels guanys econòmics per consolidar un projecte cultural de barri al llarg del curs. Mans a la feina, es van constituir com a entitat per tal d'agilitzar les gestions burocràtiques i estalviar-se problemes legals. Així

“És important que la gent tingui alternatives”

va néixer l'associació cultural Ítaca, integrada per una comunitat heterogènia de persones, la majoria d'elles d'origen estranger, i és que “l'important no és d'on venim, sinó d'on ens sentim”. Així ho creu la Lidia Osorio, que va començar donant un cop de mà darrera de la barra de les festes i

avui participa activament de l'associació cultural.

► A la propera reunió

Oberts a la participació de tota persona interessada, Ítaca teixeix ara una nova etapa al seu barri i una nova raó de ser. L'etapa d'arrelar-se. Tothom ja ha pensat alguna idea per aportar a la propera reunió, d'aquí un mes, al local que no

tenen, però on es troben: el bar Bitàcora del carrer Balboa. “Jo, per exemple, recuperaria aquells sopars de germanor d'abans, de quan les festes majors no tenien pressupost. Cadascú portava la seva especialitat i la compartia amb el veïnat de la plaça”. Aquesta és la idea de l'Àngel Gutiérrez, però n'hi ha més. L'Ester voldria oferir sortides en vaixell a fills de presos. Creu que és important que la gent tingui i practiqui alternatives i que siguin activitats sanes. “Existeixen moltes altres opcions entre anar a una discoteca o escoltar havaneres”. La Lidia Osorio, en canvi, voldria donar continuïtat al mercat d'intercanvi.

Valoren la participació de la gent com el més positiu de l'experiència

Tots i totes les presents coincideixen a valorar la participació de la gent com el més positiu de l'experiència. Per a l'Àngel, això no és cap sorpresa: “La gent té ganes, l'únic que li cal és el camí”. Qui vulgui seguir-los, només s'ha de posar en contacte amb ells. ☎

Per contactar:

ASSOCIACIÓ CULTURAL ITACA
acitaca@gmail.com

La contraescola de Manresa inicia un nou curs

✉ **Directa Manresa**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Contraescola, escoleta o escola de debats són alguns dels mots que es fan servir per designar la proposta didàctica que va sorgir l'any passat a la ciutat de Manresa. La iniciativa va néixer d'un grup de persones que es va proposar obrir un espai autogestionat de debat, autocrítica, intercanvi i aprenentatge col·lectiu. Aquest mes d'octubre ha tornat a obrir les seves portes, iniciant el seu segon curs.

► Funcionament i dinàmiques

La planificació del curs es fa de forma assembleària i, des de bon principi, s'estableix un número

Un espai autogestionat de debat, autocrítica, intercanvi i aprenentatge col·lectiu

de grups, en funció de les persones interessades en participar del projecte i d'una periodicitat, que enguany serà trimestral. Es consensuen uns temes generals, que són els de més durada i

comuns a tots els grups, i uns temes específics (d'una sola sessió), que seran triats en funció de les motivacions de cada grup. Aquest procés es repetirà cada trimestre. Després de l'elecció dels temes, cada grup es reparteix la preparació dels continguts entre les seves membres i es planifica un guió pel debat. El material repartit consta de textos, articles o audiovisuals que cada persona del grup ha de treballar prèviament. Aquest curs, però, s'han volgut incorporar noves dinàmiques, com sortides de grup, ponències o tallers, que ajudin a facilitar la comprensió dels temes i a gestionar les sessions de manera que no es caigui en un procés rutinari. Les refle-

xions i conclusions de cada debat es recopilaran en un dossier anual que elaborarà cada grup. En aquest segon curs, la contraescola consta de dos grups i un total de vint persones participants. Alguns dels temes específics que es tractaran en aquest primer trimestre són l'alliberament animal, l'anàlisi de processos insurreccionals o l'estètica

dels moviments socials, entre d'altres. Com a tema general, en diverses sessions es treballarà la violència de gènere i la seva afectació en diferents camps. Des de l'escola de debats, s'espera que hi hagi “continuitat en el projecte, ja que és igual d'important la lluita al carrer contra el sistema, com la lluita contra tot allò que tenim interioritzat del sistema”. ☎

Per contactar:

ZTA BANZAI
C. la Mel 21, Manresa
Dilluns de 10 a 12 h. i Dijous de 21 a 23 h.

mooncop
Copa Menstrual
Reutilitzable
Laciatatinovisible
C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANT S. 93 298 99 47

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52
autonomia@autonomiadespectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

KASAL DE Joves DE ROQUETES
Hi trobareu tallers, espais per concerts, cenadors, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.
Gestió: Raket Project y Tu
Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

Pastisseria Santacana
Petonets
ESPECIALITAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Valls Telèfon 977 601 468

UN ALTRE PUNT DE VISTA
Diagonal
Punt de vista

Rics, oligarques... i assassins

DIFERENTS EDICIONS EN DVD RECUPEREN ELS PROLÍFICS ANYS D'ESPLENDOR DEL THRILLER PSICOLÒGIC ITALIÀ

LES INTRIGUES CRIMINALS MOLTES VEGADES DUEN IMPLÍCITA A LES SEVES TRAMES UNA CÀRREGA SUBVERSIVA. LA CERCA DE LA VERITAT SOVINT ÉS UNA INVESTIGACIÓ AMB RESSONÀNCIES DE LA LLUITA DE CLASSES, AMB INDIVIDUS (DETECTIUS O PERIODISTES) QUE HAN DE FER JUSTÍCIA QUAN UN CRIM ÉS EFECTUAT O EMPARAT PER INDIVIDUS O GRUPS DE LES ELITS SOCIOECONÒMIQUES.

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info/

Als inicis de l'establiment del *psychotriller* italià com a subgènere amb identitat pròpia, popularment conegut com *giallo*, beuen clarament de la literatura criminal que se situa en el món del luxe i l'aristocràcia, tant per cercar escenaris visualment atractius com per exercir la crítica social. En la ideologitzada Itàlia de postguerra, potser la democràcia occidental on la lluita de classes ha estat present de manera més perdurable en el debat públic, les oportunitats de percebre rastres ideològics en els seus productes industrials es multipliquen. I el *psychotriller* italià mostra dos trets predominants: la possibilitat d'atorgar a moltes obres un discurs polític subjacent, i la forta sexualització de la violència, més explícita i amb imatgeria sadomasoquista inclosa.

Mario Bava, l'iniciador

El *giallo* és, a grans trets, el thriller psicològic italià, una indústria molt productiva durant la dècada dels

anys 60, 70 i 80. En definicions més limitadores és un artifici narratiu molt concret que es basa en la indeterminació d'una percepció, amb individus que han estat testimonis d'un crim i que interpreten de manera errònia o insuficient allò que han vist o sentit.

El principal iniciador del subgènere va ser Mario Bava. Pintor i operador de càmera, es va iniciar com a director finalitzant projectes aliens en períodes de temps breus i amb uns interessants acabats formals. Un d'ells, *Los vampiros* (1956), funcional i elegant però no excepcional, va acabar essent redimensionat a efectes retroactius. Dirigit per Riccardo Freda i acabat per Bava, és el primer precedent del *giallo*, una obra encara molt deutora del goticisme i de l'intriga criminal clàssica, anterior a les noves maneres -més extremes- de representar la violència i la psicosis. El protagonista és un periodista que investiga uns assassinats i incrimina una enigmàtica aristòcrata, a la qual la policia no s'atreveix a investigar. Gràcies a la seva insistència, la del quart poder, el cos policial acaba fent la seva feina, i resol una trama que combina el científic boig de torn amb una duquesa que, tot i tenir la vida solucionada, s'esforça a allargar-la mitjançant la ingesta de sang de dones joves.

Els primers *giallos* amb tots els ets i uts van seguir essent obra de Mario Bava. Després d'una excel·lent transició, amb *La muchacha que sabía demasiado* (1962),

força deutora del Hitchcock de *Psicosis* (1960), va personalitzar la seva fórmula del *psychotriller* amb *Seis mujeres para el asesino* (1964). Intriga pop, colorista, quasi psicodèlica, retrata amb artificis visuals i considerable brutalitat un món d'avarícia on tota persona pot arribar a matar per diners o per defensar la seva posició social. Situada en el món de la moda, la trobada d'un diari que conté draps bruts de l'alta societat és el detonant d'un dels primers banys de sang signats per Bava, que aniria encara més enllà amb el misantròpic gran guignol *Bahía de sangre* (1971). Tot un precedent del cinema *slasher* americà i, especialment, de *Viernes 13*, on apareixen oligarques i especuladors urbanístics, enllloc dels adolescents que serien la carn de canó de la lectura americana d'aquest subgènere.

Els anys setanta

Poc a poc, les trames d'aristòcrates criminals moguts pel desig de diners o per les obsessions deixen pas a les ficcions sobre maníacs sexuals. Mario Bava també va conrear aquesta tendència, de nou amb assassins benestants, a l'apreciable *Un hacha para la luna de miel* (1970). El jove hereu d'una venerable firma de vestits de núvia dedica el seu temps lliure a matar dones promeses, en una peculiar política antimatrimonial derivada d'un trauma. El film mostra com l'estil visual del mestre es conserva fins i tot en una coproducció hispanoitaliana, de nou reminiscència

de *Psicosis*, amb pinzellades al·lucinatòries i ocultistes afegides. El mateix any, Dario Argento acabaria de demostrar la viabilitat artística i comercial del *giallo* amb *El pájaro de las plumas de cristal* (1970).

Un cop consolidades les trames sobre maníacs sexuals, que serien el nucli central del gènere durant aquesta dècada, *Trágica ceremonia en villa Alexander* (1972) mostra un altre enfocament, hereu de l'imaginari gòtic. Quatre joves ociosos queden aïllats durant una tempesta i arriben a un casal propietat d'una parella benestant. Evidentment, el que no esperen és que un d'ells acabarà com a cos sacrificial d'una missa negra, activitat recreativa de cap de setmana d'una societat secreta d'oligarques. El film és una mica ensopit, però la matança que té lloc durant la cerimònia està molt ben resolta per un Riccardo Freda que va haver de comptar amb un psicotrònic repartiment "made in Spain".

La maquinària italiana de realitzar *giallos* seguiria en actiu uns quants anys, especialment gràcies a la legitimitat que donaven els millors esforços d'Argento, com *Rojo oscuro* (1975). Poc a poc, però, la productivitat va començar a decaure i el que era una eufòria de produccions va acabar en mans d'alguns especialistes que combinaven el *giallo* amb el cinema italià *exploitation* del moment: el gènere de *zombis* i caníbals que en els seus films més esforçats acostumava a tenir contingut més existencial que no pas social.

El regne de Medusa

Un dels trets diferenciats del *giallo* és la insòlita assiduitat amb què utilitzava un personatge molt poc explotat dins la gran indústria del *psychotriller* nord-americà: l'assassina en sèrie. Normalment, els maníacs del cinema i la realitat són homes que maten els seus objectes de desig en una materialització desviada i homicida del desig sexual, mentre que el paper de la dona és el de la víctima d'assetjaments i crims, en el cinema amb un evident tarannà voyeurístic i parafilic, emfatitzat mitjançant recursos com l'ús de la càmera subjectiva.

Al *giallo* italià, però, els assassins són dones en un nombre elevat de casos, especialment dins la filmografia de l'especialista Dario Argento. Per què Itàlia? Potser per l'enorme importància de la mare castradora, en una societat amb moltes convencions limitadores de les relacions entre sexes, i per la influència d'una dictadura i de la religió catòlica. Si en el cinema internacional la repressió sexual provoca en els homes un ressentiment de gènere que conclou en l'assassinat, en el cas italià, a més, la dona castradora es converteix de manera habitual no només en una referència traumàtica (com la mítica mare del Norman Bates de *Psicosis*), sinó també en un monstre gorgònic, una Medusa amb desitjos de domini i mort.

FILMOGRAFIA

RICCARDO FREDA
Los vampiros (FILMAX, 1956)

MARIO BAVA
La muchacha que sabía demasiado (VELLAVISIÓN, 1962)

MARIO BAVA
Seis mujeres para el asesino (FILMAX, 1964)

MARIO BAVA
Un hacha para la luna de miel (FILMAX, 1970)

RICCARDO FREDA
Trágica ceremonia en Villa Alexander (FILMAX, 1972)

Pim-Pam-Pum

‘Estem preparats per morir, però també per viure’

Graves Fa onze anys que toquen, però la seva proposta no ha transcendit més enllà d'un reduït cercle *underground*. A mig camí del *punk*, la improvisació jazzística i el *noise*, els barcelonins Graves publiquen el seu cinquè disc, *Transmigració dels peixos* (PSM Records, 2007). Una obsessiva col·lecció de cançons en català, anglès, alemany, portuguès i castellà, gravades en un parell de sessions i amb una postproducció mínima.

Juan Miguel Morales

✉ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Quan els peixos transmigren, on van a parar?
Charles Malson (baix i veus): La transmigració dels peixos, com la transmigració de les ànimes, és una estafa. Als que no creiem en fantasmes, però, ens agraden les pel·lis de fantasmes, espiritualment parlant. Al màxim que podem aspirar és a quedar bé a la foto del recordatori quan acabem esbudellats.
La vostra música és obsessiva i les lletres són bastant dures. Diries que sou l'enèsim esglaó del “No Future”?
Julius Name (guitarra): Estem atrapats en una paradoxa nihilista-constructivista.
CM: Això ho diu per ell. La veritat és que hi ha un esforç,

sembla que no gaire evident, per no ser massa foscos, no fos que ens deprimíssim.
Fins ara heu editat cinc discos en una escena completament underground. Com se subsisteix al subsòl musical? Us interessa participar d'alguna manera de la indústria?
JN: De miracle. Ho acceptem tot i no esperem res.
CM: Se subsisteix posant-hi ganes de dir la teva mentre et guanyes la vida treballant de qualsevol altra cosa. La part bona és que no has de pensar si el que fas condicionarà la venda de discos o farà que la gent deserti dels concerts. És clar que ens interessa la indústria, però fins ara no se'ns ha presentat l'oportunitat. Com diu el condemnat a mort: “estem preparats per morir, però també per viure”.

En el seu dia vareu col·laborar amb el poeta Sebastià Roure, com heu viscut el seu decés?
N: Amb molt de dolor, és una gran pèrdua. Personalment, col·laborava en la seva banda Bad Friends.
Pau CR (bateria): Tots coneixíem al Roure abans de conèixer-nos entre nosaltres. Segurament, sense ell no estaríem tocant junts.
CM: Al Roure el coneixíem de fa dècades, i jo personalment des que va deixar la seva última feina l'any 1976. Sempre ha estat ficat en tots els merders que hem anat muntant al llarg dels anys. Amb Graves havíem fet junts alguns *bolos* d'improvisacions i va ser inevitable cridar-lo per col·laborar en tres discos: *Acústica càustica*, *Schwarzloch* i *Eder Mundua*. Si com a rapsode era genial, fora dels escenaris encara era més sorprenent.

Artescape i les arts joves de carrer

L'ASSOCIACIÓ ARTIXOC ORGANITZA EL FESTIVAL
DEL 19 D'OCTUBRE AL 29 DE NOVEMBRE A BARCELONA

Artescape, Festival juvenil d'Arts de Carrer
BARRIS DE POBLE-SEC I SANTS
◀WWW.ARTIXOC.ORG▶

✉ **Estel B.Serra**
/cultura@setmanaridirecta.info/

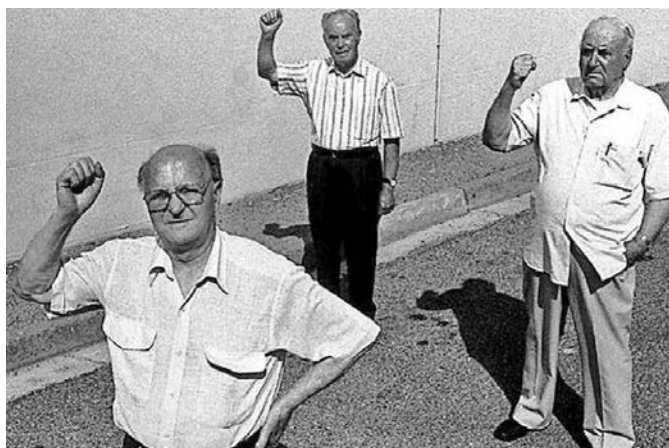
L'Artescape celebra la seva dotzena edició amb tres jornades de tallers gratuïts a l'espai públic. Els barris de Sants i del Poble-sec acolliran, a partir del divendres 19 d'octubre, un ampli ventall d'activitats artístiques al carrer. L'estrena serà a la plaça Pere Franquesa del Poble-sec amb tallers de capoeira i percussió. La segona cita serà el divendres 16 de novembre a la plaça del Sortidor del mateix barri. En aquesta ocasió es comparà amb tallers de *graffitti*, circ i una batucada final a càrrec de la formació Brincadeira. El darrer dia, el dijous 29 de novembre, l'emplaçament serà a la plaça de l'Olivereta, al barri de Sants, amb

tallers de capoeira i percussió a partir de mitja tarda.
Orígens del festival
El festival continua formant part d'un projecte d'acollida i d'integració de persones adolescents i joves nouvingudes de l'Associació Artixoc. La iniciativa promou les activitats artístiques com a vehicle d'integració i cohesió social, alhora que intenta apropar aquestes persones nouvingudes a la xarxa i a les realitats culturals existents a la ciutat de Barcelona.
Projectes joves
L'Associació Artixoc celebrarà, el proper 2008, els seus deu anys d'història. Durant aquest temps, han dut a terme múltiples projectes d'enfortiment de les relacions culturals entre persones joves

utilitzant l'art com a vehicle de comunicació. Actualment, el grup es presenta com una plataforma d'iniciatives feta per i amb gent jove que treballa en tres eixos bàsics: educació, intercanvi d'idees i cultures i participació de la població jove a casa nostra. Artixoc treballa en projectes locals, però també desenvolupa intercanvis amb d'altres països i programes internacionals. Entre d'altres, es podria destacar “La veu del teatre”, uns tallers escènics entre joves catalans i romanesos a través del coneixement de les tècniques del teatre social i del teatre de l'oprimit. Alhora, l'associació també s'endinsa en formació i recursos que van des dels tallers de descoberta i de reflexió a la regidoria i maquinària de l'espectacle.

Joan Sans Sicart ‘in memoriam’

EL MESTRE, LLUITADOR I HISTORIADOR LLIBERTARI
VINCULAT A LA CIUTAT DE BADALONA MOR ALS 92
ANYS A TOLOSA DE LLENGUADOC, ON VA VIURE L'EXILI

Joan Sans, a la dreta, fotografiat amb dos companys a Tolosa

✉ **Roger Costa**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Joan Sans Sicart, mort el diumenge 30 de setembre, “mantenia l'essència llibertària i l'elegància dels vells anarquistes ibèrics”, segons Ferran Aisa. Encara guardava la bandera de la 26a Divisió, antiga Columna Durruti, amb la qual va passar la frontera el febrer de 1939. El cineasta Manuel Cussó-Ferrer preparava un documental sobre la seva vida i, des del Centre de Documentació Antiautoritari i Llibertari de Badalona, esperen poder-li fer un homenatge abans d'acabar l'any.
Nascut a Barcelona el 1915, als catorze anys va entrar a la indústria Metalgraf de Badalona (coneguda com la “Llauna”) i es va afiliar a la CNT. Després va exercir de mestre racionalista i va fer el seu primer miting als dinou anys.

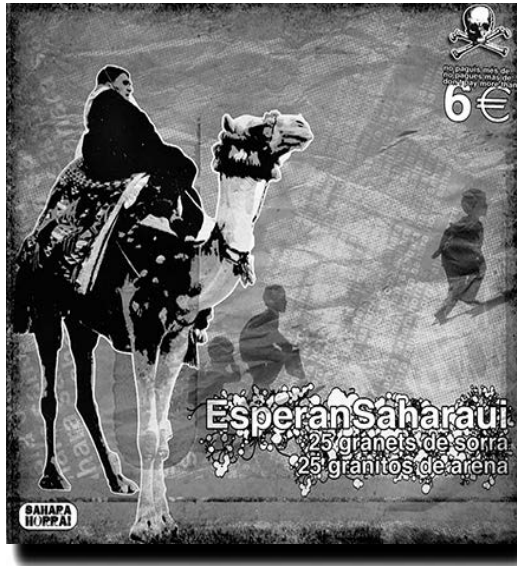
El 1936 va lluitar contra els militars rebels i es va presentar a la caserna de Sant Andreu per anar al front. No el van deixar marxar, tot adduint que era més útil fent de mestre a l'escola racionalista “Salut i alegria” de Badalona. A finals de 1936 va ser cridat a files i es va integrar a la Columna Durruti. Va participar en la defensa de Catalunya i va cobrir la retirada dels milers de persones que fugien cap a França. A l'exili, va participar a la Resistència francesa. El 1950 va ser elegit per al Comitè Nacional de la CNT amb Federica Montseny, a qui va fer de secretari. Va ser representant de la CNT a l'AIT. També va trobar temps per ser campió d'atletisme (júnior de Catalunya de 800 metres llisos, de 400 tanques i de relleus 4x80).
Narrant la memòria
Els darrers anys els va dedicar a la tasca d'historiador. Va escriure

Escoltant el meu avi (1999), *Comissari de xoc* (2001), *Comisario en el exilio* (2004) i *Reflexiones de un libertario* (2006). La seva darrera obra, *El día de les sirenes* (Pagès-2007), sobre el 19 de juliol a Barcelona, la va escriure en pocs dies l'estiu de l'any passat, amb una mà ferida i problemes de vista. En aquest darrer escrit, Sans s'erigeix en la veu dels anònims. Segons explica, quan Goded es trobava assetjat a Capitanía General, el general Aranguren, lleial a la República, va amenaçar-lo de continuar atacant amb “*nuestra artilleria*”. Aquesta artilleria era un canó capturat pels anarquistes que disparava i servia un tal Torres, obrer metal·lúrgic. Aquest era l'esperit de Joan Sans Sicart. Com ha dit en Rafa Maestre, de la Fundació Salvador Seguí: “Joan, gràcies pel teu exemple i entrega a la causa de la llibertat. Que la terra et siga lleu”.

Grans de sorra per l'esperança

ESPERANSAHARAUI <WWW.ESPERANSAHARAUI.ORG>

Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

El Sàhara és una ferida sagnant que, sovint, queda sepultada davant l'allau informativa amb què ens bombardegen els mitjans de comunicació. En el conflicte entre el Marroc i el Front Polisario, però, l'Estat espanyol hi té una responsabilitat històrica, com a exmetròpoli, que sovint vol eludir. Per això són interessants iniciatives com la que arriba des del barri de les Corts de Barcelona. Es tracta d'un disc, *Esperansaaharui* (autoeditat, 2007), impulsat per diversos col·lectius locals i pel grup Che Sudaka, que s'ha encarregat de la producció i la realització d'un CD que, més que una recopilació, sembla una sessió de punxadiscos amb la participació d'una vintena

de grups. Els beneficis que s'obtinguin de la venda del CD, que té un cost de sis euros, es destinaran a projectes culturals solidaris amb el Sàhara, canalitzats a través de la delegació oficial a Catalunya de la República Àrab Saharaui Democràtica (RASD).

En alguns casos, les bandes solidàries amb el projecte aporten material inèdit, com la col·laboració entre els mateixos Che Sudaka i Papa Dee, que toquen una versió de "Don't let me be misunderstood" de The Animals, Barrio Jaleo amb "Choose your Life", La Pegatina amb "La Negra", La Kinky Beat i Bad Sound System amb "Steel Irun", o Fufu-Ai i Paula Pitzalis amb "Canto Mudo de Wali en la Paz de Ain Beida". A més, també hi participen Obrint Pas amb "Dakar", Ayvalà amb "La rialla", Nour amb "Had el Medina", El Belda i el

Conjunt Badabadoc amb "L'Empordà", Pirat's Sound Sistema amb "Tancs", Ràbia Positiva amb "Cuando pica el sol" o Kumbes del Mambo amb "No n'hi ha".

El llistat complet amb els punts de distribució del disc es pot consultar a la web d'Esperansaaharui.

Tot això amb temes de Patchanka, Obrint Pas, Ayvalà, Che Sudaka & Papa Dee, Barrio Jaleo, Nour, Radio Roots, El Belda i el Conjunt Badabadoc, La Pegatina, La Kinky Beat + Bad Sound System, Pirat's Sound Sistema, Los Yukas, Ràbia Positiva, B-Negao e os Seletores de Frequência, Band del Palo, Pulpiño Viascón, Majo Perfil, La Chango Family, Made in Barcelona, Kumbes del Mambo, Colectivo Microguagua, BarrioBeat (Rude feat.Ramsaziz), Fufu-Ai + Paula Pitzalis.

'Breu història de l'islam'

KAREN ARMSTRONG
EDICIONS 62, 2007
255 PÀGINES

Breu història de l'islam presenta una descripció analítica de la història de la fe musulmana entrellçada amb l'influència d'aquesta en el mapa polític mundial. La respectada professora Karen Armstrong exposa les permanents tensions entre lectures de l'Alcorà, i com s'enfronten i entrellacen les reaccions revolucionàries socio-políticament i conservadores teològicament. Pel camí d'aquest viatge històric, l'autora refusa la legitimitat de les lectures sexistes i violentes de la doctrina mahometana, que titlla de construccions posteriors. També justifica històricament la col·lisió entre islam i modernitat per la

brusquetat d'un xoc que Occident va absorbir durant tres segles, i per les terribles polítiques imperialistes. El llibre resulta una apassionant crònica, molt divulgativa, que explica els orígens de les diferents línies doctrinals musulmanes, sempre amb voluntat d'aprofundir i sense jutgar. I.F.

'El violín'

(CAMEO, 2006)
DIRECTOR: FRANCISCO VARGAS
INTÈRPRETS: ÀNGEL TAVIRA, DAGOBERTO GAMA, GERARDO TARACENA
DURADA: 94 MINUTS
IDIOMES: VO (ESPANYOL)

Film multipremiat de modest pressupost, d'aparència quasi documental i rodat en un elegant blanc i negre. Narra la història de tres homes d'una família, Plutarco, el seu fill i el seu nét, que concilien una triple vida de músics itinerants, camperols i revolucionaris al Mèxic dels anys 70. Expulsats tots ells dels seus terrenys i cases, Plutarco exerceix de cavall de Troia, traient munició amagada de la zona militar, tot aprofitant-se de l'afició d'un capità per la

música de violí. Tot i que compta amb un enfocament que no recorre a grans artificis en el pla narratiu i un ritme molt assossegat, *El violín* magnetitza l'espectador amb una història senzilla però traçada amb tanta habilitat que resulta molt emocionant. El contingut, en canvi, resulta un xic populista i manipulador, encara que s'agraeixen diverses pinzellades que humanitzen militars i camperols, que no són ni del tot dimonis ni del tot àngels. IGNASI FRANCH

'Les periodistes en el temps de la república'

ELVIRA ALTÉS
COL·LEGI DE PERIODISTES.
COL·LECCIÓ VAIXELLS DE PAPER
PÀGINES: 160

Elvira Altés és una especialista en l'anàlisi de la representació del gènere als mitjans de comunicació, una temàtica que ha abordat abastament al llarg de tota la seva trajectòria professional i també en el marc de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya. *Les periodistes en el temps de la república* és el resultat d'una recerca per rescabalar de l'oblit les dones que van exercir el periodisme durant els anys trenta. L'obra d'Altés demostra que les dones eren presents durant els primers temps del periodisme professionalitzat, treballaven a les redaccions, col·laboraven com a especialistes i escriviuen articles d'opinió, exactament igual que els seus companys de professió, amb compromís, rigor i percebent una retribució econòmica. Altés localitza 223 textos, signats per 33 dones, i dona referència de 33 dones més que, d'una manera o d'una altra, estaven relacionades amb l'escriptura als diaris. Així, recupera l'obra de Regina Opisso, Anna Murià o Aurora Bertrana, entre d'altres. ANTÒNIA ANDREU

Interferència

MARC PARROT
(Música Global)
POP-ROCK

Lobra de Marc Parrot defuig de gèneres i etiquetes. La sorpresa ha estat una constant en tota la seva carrera: ja fos ocult sota la disfressa d'El Chaval de la Peca, que el va encimbellar al capdamunt de la popularitat massificada, o amb els seus primers discos, més antics, en castellà, que el van convertir en un artista de culte del pop espanyol. *Interferència* és el seu segon disc cantat en català, on trobem una nova ració del més característic del seu treball: rock tenyit de cançó i amb esperit cabareter, lletres surrealistes i un esforç per dotar cada tema de personalitat pròpia. Així, sona brut i distorsio-

nat a "Ulleres per veure-hi malament", on blasma les lletjors de la societat; és més sinistre a l'esquifrenètica "Cinc caps", o es reivindicava com a pedra incòmoda a "Sóc la pedra", tema rocós en música i lletra. En un esforç per sonar com els discos clàssics del rock, Parrot ha emprat només instruments antics: amplificadors dels anys seixanta, guitarres dels setanta... Tot plegat, per llençar missatges que potser arribaran a uns pocs oients atents, com els del "Radioaficionat" que encara cerca per ona curta els seus homònims per connectar en un món que cada cop és menys receptiu als missatges diferents. ROGER PALÀ

RECOMANEM

19 D'OCTUBRE
SOLIDARITAT OBRERA.
100 ANYS DE PRENSA OBRERA
 Tots els actes tindran lloc a les 19 h. als locals del Col·legi de Periodistes de Catalunya (Rbla. de Catalunya, 10, pral., Barcelona). Taula rodona sobre el centenari de Solidaridad Obrera on participen Ferran Aisa, Susanna Tavera i Mateo Rello. 13 de novembre Inauguració de l'exposició: "Solidaridad Obrera: 100 anys de premsa anarcosindicalista" Recital poètic a càrrec de Jesús Lizano, Jaume Sisa, Enric Casasses, David Castillo, Gerard Horta, Adolfo Castaños, Gerard Jacas, Ferran Aisa, Pedro Cano, Joan Vinuesa i Mateo Rello.
 L'exposició es pot visitar fins al 14 de desembre.
 www.cnt.es/soliobrer

DIVENDRES 19

JORNADES CONTRA LA TORTURA

18 h. És intel·ligent torturar?" - Emili Chalaux, president de l'ACAT-Catalunya/Espanya. "La immoralitat de la tortura" - Josep M. Terricabras, catedràtic de Filosofia a la UdG. Col·loqui. Descans "La reobertura del debat sobre la tortura" - Emilia Bea, advocada i professora de la Universitat de València. "La prohibició de la tortura: legalitat i realitat a les presons catalanes" - Iñaki Rivera, director de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la UB. "Agressions i maltractaments a immigrants" - Begoña Sánchez, portaveu de SOS Racisme Catalunya. Col·loqui. Dissabte, 20. 9h.30 "La impunitat a l'Estat espanyol, avui" - Lluís Domingo, advocada, presidenta de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona. "Necesidad de la memoria histórica" - Carmen González, advocada argentina, defensora dels Drets Humans, esposa d'advocat desaparegut. Col·loqui. "Vivències de víctimes i familiars de torturats" - Manuela Díaz Andrade i Susana A. Col·loqui. Descans "TORTURA, MÉS ENLLÀ DEL DOLOR" Guanyador del premi UNDA al Festival de Televisió de Montecarlo, 2000. Debat sobre el documental amb la participació del seu realitzador, Ricard Belis. Al Palau de la Virreina (BCN).

DIJOUS 18

Correllengua Tarragona

19 h. al Casal Sageta de Foc. c/ Trinquet vell, 15. Tarragona. Passi Audiovisual "300 anys sense imposicions". 19 octubre. 19h als Serveis Territorials de Cultura. c/Major, 14. Xerrada amb Alfons López Tena i Hèctor López Bofill. Presentació cercle d'estudis sobiranistes i presentació del llibre "Catalunya sota Espanya". 20 Octubre a la plaça del Rei. 10h jocs infantils gegants. 11h Contacontes. 12h actuació Noè Rivas. 21h sopar popular. 22h concert.

DIVENDRES 19

Aniversari de la Llibreria Distrivinyes
 20 h. c/ De l'Or, nº8 (Pç. Del Diamant) Gràcia. Música i copes. 5% de descompte

Tradicional fira ecològica d'Ecoviure

Del 19 al 21 d'octubre, a Manresa. Presentacions i debats sobre economia ecològica. Trobades d'Ecoconsum i de la Campanya per les zones lliures de transgènics, així com parades informatives d'entitats. Més info: Ecoviure.cat

DISSABTE 20

Aniversari d'Hace Color. 2on round
 22 h. Ateneu Popular de 9 Barris. c/Portlligat. Barcelona

RABIA POSITIVA, SAGARROI i JARBANZO NEGRO

Concert solidari pels detinguts de la manifestació del CSO Tòxics

22 h. al KOP Alta Tensió.c/ Doctor Soler i Torrents 36-38 El Prat de Llobregat
 CHICHARRICA + KAKO + SEGONA OPCIÓ
 Difon el cartell. Solidaritat activa!

10è aniversari del

Casal popular la Turba

23 h. al Centre cultural de Valls
 Betagarri + Revolta 21 + Orquestra Mitjanit + Kontrasistema

Palestina. Un poble en lluita per la seva supervivència

21 h. CSA Can Vies, c. Jocs Florals 42, Barcelona
 Pase dels documentals: "Internacionales en Palestina" i "Nablús, ciudad fantasma". 22:30h: Presentació del Moviment de Solidaritat Internacional i detalls per si es vol viatjar de Internacional a Palestina. 23:30h fins tard: Música soul, reggae i sixties de la mà de Bagheera & People (Sindicat Soucialista)
 Organitza: CGT Bus de TMB

DIUMENGE 21

Concert en suport a Radio Bronka

18 h. Casal de Joves de Roquetes
 c/ Vidal i Guash 16, Barcelona
 Tarda de música experimental al Casal de Joves de Roquetes-Nou Barris-Bcn
 TZESNE, PARALUX, VIALKA i LES AUS

13è Concurs de joguines reciclades

10:30 h. A la plaça Triangular de Figueres. A més de l'intercanvi de joguines es continuarà realitzant el concurs de joguines reciclades i s'inicien dues propostes noves: repartició de material de difusió per al consum responsable durant la fira, amb un format de fulletons; i fira d'intercanvi de material cultural per als més grans.

DILLUNS 22

Curs: Centre Amèrica i Catalunya Mirades feministes als enfocaments de desenvolupament

Del 22 d'octubre al 30 de novembre a l'Escola de Polítiques Socials i Urbanes (IGOP - UAB) Passeig d'Urrútia, 17 de Barcelona

SORTIM DE CASA

DISSABTE 20
MANIFESTACIÓ PER L'ANUL·LACIÓ DEL JUDICI AL CSA CAN VIES
 12 h. A la Plaça de Sants, Barcelona

El CSA Can Vies ha convocat una manifestació per demanar l'anul·lació del judici i evitar que Can Vies desaparegui del barri. Recordem que Can Vies és víctima d'una demanda des del passat maig que TMB va interposar per desnonament per precari.

DISSABTE 20
BARRIS EN LLUITA. JORNADA DE TROBADA DE LLUITES VEÏNALS
 11 h. Al Forat de la Vergonya
 Entre carrers Metges i Jaume Giral

11h: Exposició del material i l'experiència de cada barri. 14h: Rica paella. 16h: Debat sobre estratègies de resistència col·lectiva.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

VIOLÈNCIES CONTRA LES DONES EN EL MÓN: DIVERSITAT DE MIRADES I ESTRATÈGIES PER AFRONTAR-LES. DEL 22 AL 27 D'OCTUBRE

Programa d'activitats (tallers, seminaris i jornades internacionals) organitzades per l'associació Entrepobles, ONG de cooperació i solidaritat internacional. També col·laboren Dones x Dones, Tamaia i Dones contra la violència.

S'ha comptat amb el suport de l'ACCD i de l'Institut Català de les Dones de la Generalitat de Catalunya, així com de Barcelona Solidària i la Regidoria de Dona i Joventut (Acord Ciutadà per una Barcelona lliure de violència vers les dones) de l'Ajuntament de Barcelona.

Tres seran els eixos temàtics d'aquest projecte:

Violències contra les dones en situació de conflicte armat (processos de reparació). Violències contra les dones en àmbits laborals (persecució sexual i violència de gènere). Violències contra les dones en l'àmbit de la parella (intrafamiliar).

La indirecta

L'ENTREVISTA // **ROSENDO, MÚSIC I ENTOSSUDIT VEÏ DE CARABANCHEL**

“Per no vendre els principis... primer cal tenir-los”

DRO

Rosendo Mercado (Carabanchel, 1954) balla l'aire, canta com pensa i en la senzillesa contudent, a l'escenari i a la vida, li rau tota la fortalesa i proximitat que encomana. Ànima de barri, rocker a peu del canó i a cor obert des de Ñu i Leño, veu el món i ens l'explica des del seu barri. Veu el de sempre i els de sempre. “I per això sempre perdem”, diu. Tot plegat ens ho respon mentre segueix fent camí, disparant pa de figues a tort i a dret, en conversa telefònica de furgoneta mentre tira de carretera per arribar a Barcelona a presentar el seu últim treball: *El endémico embustero y el incauto pertinaz* (Dro, 2007). Tan treballat com tots els anteriors. I ell, tan autèntic tros de pa —de pa de figues, per suposat— com sempre.

David Fernandez
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Endèmiques mentides que passen i ens empassem... “Incaut pertinaz” és una declaració de principis?

No, no necessàriament. No neix pas d'una experiència personal. És més una declaració de principis general i generalitzable, de com rutllen les coses i de com han anat. Més aviat, doncs, incauts pertinazos.

Encara veus massa “mamoneo”? Crec que sí. I tant! I més i pitjor en-

cara. Perquè això va a més, i es creix. Es creixen i es desboquen. No sé què fem, que som ‘tontos’, o què? I “el més dolent és continuar sense ni assabentar-se’n”? Aquesta és la putada. Som ximples? No ho sé... Sovint no sé en què pensem. No sé si és que no som capaços de veure-hi o simplement no hi volem veure. Però com si aquí no hi passés res. Res de res. **Fart de tanta ‘friolera’, de descobrir el pastís “i d’escoltar no més bestieses”?** **Fart. Bastant fartet.**

“Entenc el rock’n’roll com a opció de consciència i ruptura, com a canal de denúncia”

I com veus els carrers, els barris, el món, la globalització?

Globalització? Home, no estaria gens malament, però passa que el que passa és que es globalitza no més allò que ens puteja, allò que ens perjudica. Perquè la idea està força bé, però en comptes de globalitzar allò necessari, allò que tocava, resulta que es globalitza el pitjor, tot el que ens afecta negati-

vament a totes i tots. Només es globalitza el que fot a la majoria. **I què es allò que amoïna més al Rosendo nostre de cada dia?**

Uf! Que no en som conscients. Que falta molta consciència. I, a partir d'aquí, que constato que cada dia la caguem més. Que anem cagant-la cada dia més. Ens fiquen —ens capfiquem— en un carreró sense sortida que ningú no sap on ens durà ni com ens en sortirem. **“El dret mercantil que no donava cap dret” a les teves cançons, sembla que ara arrasa i dóna dret a cuixa i a tot. Però, malgrat tot, què és el que no està en venda? Què és allò que mai s'ha de vendre?**

La consciència. La consciència i els principis... El que passa és que per no vendre els principis, primer... primer cal tenir-los! I avui es viu sense principis i sense cap mena de consciència. I així ens va.

“Només es globalitza allò que ens puteja, allò que ens perjudica a tots, allò que fot a la majoria”

A “Quien le mece la hamaca”, desdibuixes que no queda gens clar si se la bressolen ells solets o som tots els que la bressolem amb complicitat? Si ells tallen el bacallà o si molts els ajuden? Per aquí va la cosa, per aquí va la cosa. Hi ha qui viu a la “bartola” tota la vida i hi ha qui li ho permet i li ho facilita i li fa planer el camí. I al final, tots, els uns i els altres, són uns vampirs.

“Això està que crema/ ni Déu es salva ja/ i aquesta és la clau”. I aleshores?

Doncs això mateix. Ens foten vius i cada dia premen més i més fort. Però cal continuar com sigui. Com es pugui.

Es tracta de seguir donant la llauna? Al teu treball ho afirmes explícitament.

Cal seguir “donant la vara”. I tant. Faltaria més. Per mi, això és el rock’n’roll, en aquests temps on a qualsevol cosa se li diu rock’n’roll. Per a nosaltres, ja fa molts anys —i són 50 en ruta—, va ser i és una postura rupturista. En el seu moment, fa 30 anys, en una cruïlla social i política complicada, és el que va significar. Entenc el rock’n’roll com a opció de consciència i ruptura, com a canal de denúncia i compromís. I ho continua essent, malgrat que ara estigui de moda fixar-se només en el superflu,

quan allò que importa i que marca és l'actitud.

Perfiles horitzons, també, però dius que “vas de la mà de la veritat vençuda”. Està magra la cosa, com ho veus?

Fosc, fosc. Ho veig força cru. La vida és el que hi ha... I el que dóna de si mateixa. I el desencant que arriba també, és clar. Per mi la meua veritat vençuda és justament això: allò en què sempre has cregut, allò perquè lluites cada dia. Però la vida és llarga, aprens, es dilueixen les coses i arriben els desencisos. Però malgrat tot, segueix essent la veritat. Vençuda, però veritat.

Avises que cal molta sang freda davant de la utopia. Ho raones?

Sí, és clar. Es tracta que no s'ha de tenir cap tipus de por de la utopia. És perillosa, en el sentit que t'hi aferres. Però cal estar, cal ser-hi, hòstia, no desesperar-se. I, a més, és l'únic camí que ens queda perquè algun dia canviï alguna cosa. L'únic camí que tenim.

També ens dius que “res està perdut malgrat les ferides”...

Les ferides es guareixen, es curen, es superen i algunes a vegades no arriben a tancar-se mai i continuen allà. Però segueixes vivint, perquè no són la mort. I la vida continua.

I el barri de Carabanchel que tant ens estimem, com sobrevis?

Amb molta estima i molta cura. I com pot, la veritat. Continua essent un barri amb molta implicació social, autèntic, amb les seves xarxes, amb tot allò que el caracteritza i el fa tan seu. Però no li fan cap cas. En aquest sentit, resta oblidat, com molts altres, i ho té tot en comú amb la resta de barris que són al món i que lluiten per sobreviure.

“La meua veritat vençuda és allò en què sempre he cregut”

I com es veu Catalunya des dels carrers de Carabanchel?

Lluny. Des de Carabanchel, molt lluny! (riu) Però amb molta estima, perquè la conec fa molts anys i l'he viscut moltes vegades. I hi he estat i em sento encantat. Amb Catalunya m'hi sento agermanat i, mira, molt feliç de totes les diferències que ens enriqueixen mútuament, perquè la diferència enriqueix.

“Per tornar a començar i repetir-ho una i mil vegades”, insisteixes. Quelcom afegir-hi o declarar abans de pujar a l'escenari?

Res, que anem a veure si fem el possible perquè això rutlli, avanci, tiri, camini. No? ●

‘No ens fareu callar malgrat ens tragueu la vida’

Jordi Martí Font
/opinio@setmanaridirecta.info/

“No ens fareu callar, hereus sou de dictadura, no deixarem de cantar per molt que tengueu mà dura. Expressar-nos en llibertat és lluita de cada dia”. Ho cantava Toni Roig amb Al-Mayurqa i ho ha deixat de cantar per sempre, tot i que no ha callat obligat per ningú. Ho canta encara ara amb els qui, des de baix, l'acompanyem i convertim les seves cançons en himnes no oficials —i, per tant, tampoc militars— de revolta.

En una Mallorca destruïda pels qui quan obren els ulls només veuen doblers, la sensibilitat de la música d'Al-Mayurqa i el sentiment amb què canten suposen una barricada a la primera línia

En una Mallorca destruïda pels qui quan obren els ulls només veuen doblers i no saben pensar res més que com fer-ne més, la sensibilitat de la música d'Al-Mayurqa i el sentiment amb què canten suposen una barricada a la primera línia de la guerra que vivim arreu del país i del món. D'una banda de la trinxera, els negocis depredadors d'una minoria que omple de ciment tot el que toca i mai no en té prou; i de l'altra, nosaltres, que encara ens emocionem amb música que no ens deixa establir-nos mentre sona ni aspira només a ser, ella també, negoci.

I alhora que comunica, no xerra només de bellesa sinó que diu coses que van dirigides a dins del cap, on el raonament dóna llum i, alhora que ens amanyaga, ens fa moure el cul de la cadira.

Davant de tanta opulència, només tenim la bellesa i l'oportunitat de no ser com ells. I l'exercim i ho denunciem, aplegant veus amb en Toni, mentre els diu, encara ara, quan ja no canta: “Defensors del feixisme, vos manca sensibilitat. Conviure al vostre costat és un nou colonialisme”.

d Subscriu-te!